

DOMOLJUB

Dopise in spise sprejema uredništvo »Domoljuba«. — Telefon 25-49. Prostor ene drobne vrstice v inseratnem delu stane 10 Din. — Naročnina Stane 38 Din za celo leto, za inozemstvo 60 Din. Posamezna številka 1 Din. Inserate in reklamacije sprejema uprava »Domoljuba«. — Telefon 29-92.

Franjo Neubauer:

Vstalemu Izveličarju

Mar križa si les
povišal zares
in dvigaš ga kakor zastavo
in vsem govoriš,
ki nosijo križ,
da nekdanj se dvignejo v slavo?
Da, vse je resnica!
Na križ si razpet
samotno, sramotno umiral,
a svet je sovražno,
od srda razrnel,
na križ se ponosno oziral.
In divji pod križem
krohot je besnel,
ni rogal le svet se,
dijal je pekel
radosen, da Ti si izdihnil,
premagan, za vedno utihnil.
A varala vsa se je zloba,
ni zmagala Tebe trohnoba:
iz groba si dvignil se živ,
sedaj pa si Kralj nezmagljiv.

Rohne proti Tebi rodovi in knezi,
Ti rogaš pa njihovi majhni se jezi,
pustiš jih besnati,
da v jezi jih sveti
tem hujše in strožje kaznuješ nekoč
in vržeš v prepada jih večnega noč.
A revežev rod,
povišal, Gospod,
za vse bolečine
poplačaš trpine.
Zato, ko med ljudstvo prihajaš sirot,
ki v stiskah, nadlogah se vije,
zvonovi ubrani pojo Ti naprot,
veselje se vnema in sije.
In kočica vsaka mogočen je grad,
krog njega zelenje brstete,
na oknih se žarki lesketejo nad
in spevi se dvigajo sreče.
Svoboda, ki vsem si priboril jo Ti,
zdaj stiskana, željna Ti vzklika:
»Naj v luni in v zvezdah nebo zažari,
na zemlji naj noč bo velikale!«

„Zveličar naš je vstal iz groba ...“

(Velikonočne misli)

Nad vso temo, bedo, zmedo in zlo današnjih dni se bo zopet razlila velikonočna pesem zmage dobrega nad zlim, življenja nad smrtjo, neba nad peklom: »Zveličar naš je vstal iz groba, premagana je smrt, trohnoba — aleluja!« To je pesem zmagovalstva po največji in najpomembnejši bitki, ki se je in se bo kdaj bila na svetu. Ta pesem slavi Junaka, katerega rane glasno vpijejo o vsej sili in stiski boja, pa se zdaj v poveljanju svetijo; Junaka, ki se je pomeril z grehom, smrtjo in satanom; Junaka luči, ki je premagal temo.

V zgodovini Cerkve se vedno znova oglašajo radostni aleluja. Cerkev ve, da je Kristus umrl enkrat, a posej ne umrje nikdar več in zato ima pravico, da tudi v najbridkejših časih poje alelujo. Kolikokrat so že nasledniki Pilata in Heroda poizkušali, da bi Kristusa še enkrat pribili na križ in za vedno zbrisali. Njegov spomin na zemlji! Pregnali so ga v podzemne rove katakomb, pa glej: izšel je iz njih kakor zmagovalni kralj. Kakor v prvih časih krščanstva, tako je bilo tudi vedno do danes: Knez teme se je dvigal in grozil kot beremo v velikem tednu: »Smrt in življenje sta se borila med seboj.« Vedno znova pa je tudi prišel dan, ko je bil kamen od groba odvaljen in vedno znova se je s podvojeno

silo napela proti nebu zmagovalna pesem vstajenja: »Aleluja.«

Dejanski položaj sedanjega človeštva se je v dveh tisočletjih le malo spremenil. Kot tedaj, ko so stale proti Kristusu najmočnejše sile sveta in imele v rokah vsa sredstva oblasti, znanosti, umetnosti in vsakovrstnega napredka, tako je tudi danes. Vedno je bilo tudi mnogo kristjanov podobnih prvim apostolom, ki so se zbal, postali malodušni in celo zbežali, se skrili in zgubili vsako upanje. A potem se je znova razlegla po zemlji čudovita beseda: Mir s teboj! Ne bojte se! Gospod je zopet tukaj. On pozna svoje in Njegovi poznajo Njega. Gospod svoje Cerkve ni pozabil. Bila je samo preizkušnja, samo dnevi teme, samo kos nove, težke bitke, toda zmago ima vedno v rokah On, ki jo je bil nekoč priboril in z Njim vsak, ki sledi Njegovemu praporu. Prav ima torej Cerkev, ko tudi v najtežjih časih poje alelujo. Vera v Vstalega ji daje moč, da nosi križ, težki, pa zmagovalni križ.

Z našo veliko nočjo je prav tako, kot z dogajanjem v naravi. Tudi tu je večer boj, tudi tu vedno znova zagospodari zima. Potem mora vse zelenje in vse cvetje usehniti, vso krasoto zagrne grob. A le za nekaj časa; potem se led razlomi, sneg skopni, potočki priteko na dan in mrtvi se ozirajo proti soncu z novimi, nedolžnimi očmi. Potem se vrnejo slavčki, narava obhaja svoj praznik vstajenja; pomlad je spet v deželi in sonce vsak dan v

daljšem loku potuje preko neba. Potem se v ljudeh znova obudi zaupanje, potem zopet verujejo in luč, zimske skrbi so pozabljene, izkaže se, da so imeli prav tisti, ki so v temnih dnevih govorili: Sonce se povrne, zopet bo pomlad, iz smrti bo vzkliklo novo življenje. Tako je tudi s Cerkvijo, ki je živo telo. Nikdar ne pride čez njo noč, nikoli zapuščenost, v kateri ne bi vedela, da njen božji Ljubitelj misli nanjo, in ko je do smrti žalostna in se zdi, da mora pod udarci svojih sovražnikov umreti, vendarle pravi: Vem, da moj Odkupnik živi.

Kar velja za Cerkev, velja tudi za posameznega vernika. V svoji notranjosti prinesemo na svet mnogovrsten nered, nagone, ki so nam za življenje nujno potrebni, ki pa se upirajo postavi duha, kateri gre gospodstvo nad našim čutenjem in hotenjem. Tudi tu je veliko teme in iti nam je skozi goste oblake, dokler nam slednjic jasno sonce ne ogreje srca. Ali ni naše življenje kakor vzpenjanje na strmo Božjo goro iz prepador in sores, ki jih pokriva gosta tema? Ali ni ta strma, kamenita pot težka? Ali ne oklevamo, ali ne padamo na njej? Pa vendar — vsaj o velikonočnem času — zopet vstanemo in se z novimi pogumom, z novimi silami napotimo dalje proti vrhu — proti Luči. Srečen, komur je treba ta boj med temo in lučjo izbojevati samo enkrat, srečen, za katerega vedno veljajo besede: »Nekoč ste bili tema, zdaj ste pa luč v Gospodu!« Drugim ostane le trnjeva,

Ob 40 letnici ljublanskega potresa

Na veliko noč pred 40 leti je Ljubljano zadela grozna potresna katastrofa. Potres je zahteval več človeških žrtev, veliko hiš pa je tako poškodoval, da so morali cele mestne dele podreti. Škode je bilo 4 milijone goldinarjev, kar je bila za tiste čase ogromna vsota. Na razvalinah stare Ljubljane je začela vstajati nova, katere značaj je v glavnem do danes ohranjen. V spomin na ta potres se še sedaj

vrši vsako leto v Ljubljani potresna procesija, ki izzveni v prošnjo: Šibe potresa, reši nas, o Gospod! Prinašamo par slik, ki predstavljajo poškodovane mestne dele.

Poškodovane hiše so močno podprli in izpraznili. Posebna komisija je natančno ugotovila, ali sme poškodovano poslopje ostati ali ga je treba porušiti. Ljubljanci so tiste dni prejeli veliko podpor v denarju in blagu.

Sv. Jakoba trg: Paluzove hiše, ki so jih podrti in nanovo zgradili

Vhod v Šentopetersko cesto z Marijinega trga. Lekarna in hiša V. Mayerja

Celo življenje

zdravi,
lepi
zobje!

SARGOV

KALODONT

PROTI ZOBNEMU KAMNU

Odločen korak „Bojovníkov“

Zaradi nastopa večine članov izvršnega odbora, da podpre »Boj« kandidacijsko listo g. Ljotiča, je prišlo v tej organizaciji do spora. Večina bojovniških skupin z g. Vidmarjem na čelu je zahtevala občni zbor delegatov. Večina izvršnega in upravnega odbora se je temu upirala. Zato je v smislu pravil nadzorni odbor sklical delegatski zbor v ljubljanski Trgovski dom, kjer so ugotovili, da so nekateri člani odbora na svojo roko ustanovili bojovniški volivni odbor, ki se je odločil za Ljotičevo listo. Ono nedeljo je bil torej izvoljen skoraj soglasno nov odbor »Boja« z g. Stanetom Vidmarjem na čelu. Sklenili so med drugim, da »Prelom« ni več glasilo organiziranih »Bojovníkov« in da bo od slej izhajal kot edino glasilo bojovníkov »Bojovník«, najbrž tedensko. Sprejeta je bila resolucija: Zbor delegatov ugotavlja, da je »Boj« patrijotična, nepolitična, nadstrankarska organizacija ter se vsled tega po svojih pravilih kot taka ne more spuščati v volivno borbo. Kdor pa hoče kjerkoli kandidirati, naj odloži upravno mesto v »Boju«. Občni zbor je izključil iz organizacije večino članov starega odbora, ki so doslej paševali v organizaciji.

Naša uganka

Izrežite in dobro spravite!

ep

Izrežite in dobro spravite!

ALI STE ŽE PLAČALI NAROČNINO ZA
»DOMOLJUBA«?

Kmetiški dolgovi

Dve stvari sta, ki danes našega kmeta zapljajo in neposredno tareta, to so preveliki davki in dolgovi.

Glede davkov priznavajo danes to prav vsi s samim finančnim ministrom na čelu, toda nikogar na, ki bi jih tudi umiril. Res je, da tu in tam slišimo o nezamernem znižanju kakšnega posameznega davka, nato pa povečajo drugega. Tudi je — recimo — popusti v kakšni neznatni meri država, pa pristane občina ali banovina, kajti občinske davke se pod sedanjimi gospodarji od leta do leta množe. Tako se davčna bremena našega kmeta in občine prav občutno množe od leta do leta, čeprav so vsi dohodki zadnjih pet let, kar je armarila naše države znamenita JNS, naravnost strahotno padli.

Toda o davkih bomo še govorili ob drugih prilikah. Kar nam je danes na srce, to je drago najhujše breme, ki naši danes izredno velik del našega kmeta, namreč dolgovi.

Zadolžen je naš kmet že od nekdaj razmeroma hudo. Pred pol stoletjem se je bilo naravnost bati, da ga bodo dolgovi popolnoma uničili, kajti takrat je bil zadolžen pri liberalnih poselelskih oceruhah, katerim je moral plačevati vprav strahotne obresti in so mu ti pili kri. Toda tedaj sta prišla dr. Krek in njegova stranka, ki sta ga v nekaj letih osvobodila z združništvom. To je pa prihranilo ameriških izseljencev ter naši bogati gozdovi so precej hitro celili globoke rane, ki jih je bil zadaj kmetiški ljudstvu gospodarski liberalizem. Toda dolgovi vendarle niso hitro izgubili, kajti kmet je velik del denarja, ki ga je bil prigrabil, uporabil za izboljšanje svojega gospodarstva in za udobnejše življenje. Prezidal je svoj dom, se boljše oblačil, boljše jedel in dajal je marsikaj tudi za povečanje svoje izobrazbe. Tudi zabave se ni izogibal, da, če hočemo govoriti po pravici — celo zapil je mnogo, mnogo preved.

Tako je zatekla vojna našega kmeta s precejšnjimi dolgovi. Zaradi naglega medvojne naraščanja cen vseh kmetijskih pridelkov je zavladala zlasti zadnji dve vojni leti povsod in tudi na kmetih skoraj prava povodenj denarja. Res je, da je bil ta vsak dan manj vredna, toda zaradi maksimiranja cen tistih potrebščin, ki jih je Slovek tedaj sploh mogel dobiti, so bili izdatki razmeroma majhni in tako je kmet s preostanki denarja prav lahko poplačal svoje dolge. Tako je vojna nekako sama razdoličila kmeta.

Toda ta uspeh je bil bolj ali manj navidezni. Ko so se vrnili gospodarji zopet domov, so bili sicer res brez dolgov, toda gospodarstva so bila tudi izpraznjena: brez živine, orodja izrabljeno, poseleja so kričala po popravih, obleke vsa ponošena itd. Ni kazalo drugega, kot začeti z obnavljanjem vsega in to je požiralo prav lepe vsote. Res je, da so bila zlasti prva povojna leta za kmeta razmeroma ugodna, toda silna razlika med cenami kmetijskih pridelkov in industrijskih izdelkov, ki se je bila začela pojavljati že jako zgodaj, naraščajoči davki in pa — če hočemo biti odkriti — tudi prava potratnost, ki so se je bili mnogi privaditi med vojno, so privlekli kmetiško gospodarstvo kmalu zopet v ravnateljja. Izdatki so začeli hitro presegati dohodke in po naših gozdovih je vnovič zapela sekira v škodo našemu lesnemu gospodarstvu, vzporedno s tem je pa začel kmet vnovič lesti v dolge.

Tako je začel kmet gospodarsko vnovič hiral, zlasti ker se močje, ki so krmarili našo državo, niso brigali, da bi bili pravedno pri delu solidnih trgov za naše kmetijske pridelke. Leta 1929 in zlasti še leta 1930 je pa prišel potem prvi preobrat tudi za ostale gospodarske panoge in začeli smo drveti navzdol. Vodstvo državnih poslov je imela vsa naslednja leta v rokah JNS in tu je potem v svoji popolni nesposobnosti in strankarski zagritosti storila vse, da je na gospodarskem polju uničila, kar se je le uničiti dalo. Kmetiški dohodki so padli prav na najnižjo stopnjo, a bremena so se množila. Tako je lezel kmet v vedno večje dolge, dokler niso zavreli ti takega obsega, da pomenjajo sprčo današnjih dohodkov kmeta pravo katastrofo. V Sloveniji jih cenijo danes na kakih 1200 milijonov dinarjev, za kar je tretja samo obresti vsaj kakih 80 milijonov. Da tega naš kmet danes ne zmore, je menda jasno.

Že prejnje JNS vlade so uvidele, da postaja vprašanje kmetijskih dolgov eno najnujnejših in najvažnejših naših gospodarskih vprašanj sploh, zato se mu niso mogle izogniti, kakor drugim vprašanjem, ter ga pre-

kričati z raznimi frazami. Z bobnečimi besedami so zato izdali postavbo, po kateri naj bi plačal kmet v dvanajstih letih vse svoje dolge. Vsak otrok, ki je bral to modrost Kramer-Pučljeve JNS, je moral naravnost strmeti nad takimi praznimi, lahkomišelnimi in nesposobnim načinom reševanja življenjskih vprašanj našega ljudstva.

Saj ogromna večina kmetov ni kriva obupnega položaja, v katerem se danes nahaja. Ta položaj je nevzdržen in če ne pride pomoč takoj, bo uničen gospodarski steber našega naroda in države. Vsi, ki nosijo odgovornost za javne posle, bi morali zato napeti vse sile in uporabiti vsa sredstva, da to vprašanje čim prej in čim najbolj smotreno rešijo. Toda kaj so storili? Ohranili so obrestno mero skoraj na leti višini, ki je pri nas še bila, obenem zapovedali, naj plača kmet pri današnji krizi vse dolge v 12 letih, a eno celo četrtino dolžnih zneskov naj bi utrpelo naše male zadruge, pri katerih je kmet zadolžen. Da, prav vsak otrok mora videti, da ni izvedljiva niti ena točka tega načrta Pučlije-Kramerjeve JNS. Prvič je obrestna mera taka, da je prav nobeno kmetiško gospodarstvo ne prenese, drugič bi bilo današnje višino kmetijskih dolgov plačati v tako kratkem času celo v gospodarsko najugodnejših letih in tretjič je naravnost nerazumljivo, kako in zakaj naj trpe celo četrtino teh dolgov male zadruge. Izvedljivo bi bilo to le na škodo majhnih in pridnih varčevalcev.

»SLOVENE«

je edini slovenski katoliški dnevnik. Piše v duhu Katoliške akcije. — Stane na mesec 25 Din. — Pišite, da ga Vam pošljejo nekaj števil brezplačno na ogled. — Naslov: »Slovenec«, Ljubljana, Jugoslav. tiskarna.

Ni naš namen, danes razpravljati o tem, kako naj se to vprašanje zadovoljivo reši, kajti hoteli smo nanj za enkrat le opozoriti in pa povedati, da je sedanjí tozadevni zakon za našega slovenskega kmeta brez pomena in brez zmisla. Sicer je pa v prvi vrsti dolžnost tistih, ki so za to postavljeni, da o tem razmišljajo in rešitev tudi najdejo.

Vkljub temu se nam pa zdi potrebno postaviti že danes le par pripomb. Prvo, kar je neobhodno potrebno, je to, da je obrestna mera za kmetijske dolge v skladu z današnjimi dohodki kmetijskega gospodarstva, z drugimi besedami: obresti se morajo znižati najmanj za polovico. Drugič je treba dovoliti za plačilo vse drugače dolg rok kot ga pa predvideva sedanjí zakon. Tretjič je popolnoma nemogoče, da bi zahtevali od našega kreditnega zadr-

ništva kakršnokoli žrtve, kajti ono je že itak ne po svoji lastni krivdi, v najtežji stiski.

Kmetu je treba pomagati, o tem niče ne dvomi, toda povsod na svetu in v vseh časih je priskočila ob takih stiskah na pomoč država. Tudi pri nas ne bo šlo brez tega. Resnična pomoč bo pa prišla le tedaj, če bo država istočasno in z zadostnimi sredstvi pomagala tudi kreditnemu zadržništvu, ki je pri današnjem stanju vprašanja kmetijskih dolgov prav tako trpelo, kot kmet sam. Brez kredita je vsako gospodarstvo nemogoče, zlasti še pri nas, kakor smo videli že zadnjič, a dosedanjí ukrepi pri reševanju najnujnejših gospodarskih vprašanj so imeli le ta uspeh, da so popolnoma — ubili ves kredit. In to je eden izmed glavnih virov današnje gospodarske krize.

Torej: Od onih, ki se nam ponujajo za vodnike v sedanjih težkih časih, pričakujemo kmetje predvsem to, da nam odgovore, kako si predstavljajo rešitev vprašanja kmetijskih dolgov in kaj se v tem pogledu že ukrenili.

KLOBUKE v najnovejših barvah in oblikah do bre kakovosti ter rane športne čepice tudi v bogati izbiri po nizkih cenah

MIRKO BOGATAJ trgovina oblačil
LJUBLJANA, STARI TRG 14

Solidna postrežba Sprejemajo se popravila

RAZGLED PO SVETU

Važni diplomatski razgovori v ital. Stresi

Dočim so angleškega ministra Edena sprejeli v Moskvi z vsemi častmi in dokazali svojo polno pripravljenost za sodelovanje, ga je Poljska sprejela hladno in odklonilno. Poljaki nočejo slišati o nikakih paktih, po katerih naj bi branili tuje meje. Iz Varšave je krenil Eden v Prago, kjer mu je dr. Beneš razložil veliko nevarnost, katere preti Českoslovaški od nemške strani. Anglež se je nato vrnil domov. Dne 11. aprila pa se znajdejo v italijanskih Alpah zastopniki Anglije, Francije in Italije, kjer se bodo posvetovali na podlagi Ede-

novega poročila. Pričakujejo, da bo Francija zagovarjala vojaško zvezo z Rusijo proti Nemčiji, Italijani bodo predlagali pakt Podonavja proti Nemčiji, Anglija pa bo — kot doslej — svetovala previdnost in zmernost. Medtem se države mrzlično oborožujejo: Francija je podaljšala vojaško službo, Anglija podvojila zračno brodogradnjo, Italija mobilizirala dva letnika vojaštva, Romuni — je zvišala vojaške kredite in tudi Českoslovaška — z Rusijo se oborožujeta. — Veliko, prav veliko, visi od tokratnega sestanka za bodočnost Evrope.

KATOLIŠKA CERKEV

s Drobiž. Poljska vlada je priznala enakopravnost katoliškega vseučilišča v Lublinu z ostalimi državnimi. — Belgija ima osem milijonov prebivalcev, na katere pride 59.000 re-

devnikov, ki imajo svoje domove (2303) raztresene po vsem svetu. — 193.270 katoličanov je sedaj na Japonskem. — Dne 24. marca so po vseh katoliških državah praznovali pismo-nose svojega patrona nadangela Gabrijela. — Bivši francoski admiral Maltre živi že 13 let kot puščavnik v puščavi Sidi Saad. — V kitajskem Pekingju so ustanovili tiskovno agencijo Lamen (Luč), ki bo zbirala katoliške novice iz vsega sveta in jih potem oddajala drugim listom. — Najvišja cerkev na svetu je stolnica v nemškem mestu Ulm, ki ima 162 m visok stolp.

ALBANIJA

s Na posredovanje Vatikana. V Albaniji je poskušala vlada ukiniti katoliške šole, vendar je keneno prišlo do sporazuma med Vatikanom in albansko vlado ter je ostala nedotaknjena samouprava albanskih katoliških šol.

AVSTRIJA

s Več ko 90 odstotkov katoličanov. Po podatkih zadnjega ljudskega štetja je 90,5% vsega avstrijskega prebivalstva katoličanov, 280 tisoč 333 je protestantov avgsburške in 15.119 protestantov helvetske veroizpovedi, 191.481 je židov, 106.080 ljudi se je izjavilo kot brezverskih, 3242 je grških katolikov in 350 armenskih katolikov. Značilno je, da je naraslo število protestantov in brezvercev, padlo pa je število katolikov in židov. Židov živi na Dunaju 170.034, brezvercev pa 75.906.

Človek-netopir. Nove vrste padala so si letalci izmislili, s katerimi poskušajo skakati iz letal. Doslej se niso obnesla.

ČESKOSLOVAŠKA

s Iz poslanice češkoslovaških cerkvenih knezov. V zvezi s prvim katoliškim kongresom, ki bo v Pragi junija, so češkoslovaški škofje in nadškofje izdali poslanico, v kateri opozarjajo vernike na versko krizo. Sodobniki so postali žrtev svojih nizkih čutov. Z naravnostno izprijenostjo, ki se pričinja že v rani mladosti, je treba nehati. Človeštvo se mora

Konec grškega upora. Med prijetimi grškimi uporniki častniki je bil en stotnik obsojen na smrt in ustreljen. Drugi častniki pa so bili obsojeni na dosmrtno ječo. Preden so jih odpeljali, so jim vpričo 20.000 gledalcev potrgali častniške znake, celo vsak grumb pri uniformi so posebej odrezali.

BANKA BARUCH

11, Rue Auber, Paris (9^e)

Odpremija denar v Jugoslavijo najhitreje in po najboljšem dnevnem kurzu.

Vrši vse bančne posle najkulantneje.

Poštni uradi v Belgiji, Franciji, Holandiji in Luksemburgu sprejemajo plačila na naše čekovne račune. BELGIJA: No 2064-64 Bruxelles. FRANCIJA: No 1117-94 Paris. HOLANDIJA: No 1455-68 Ned. Dienst. LUKSEMBURG: No 5967 Luxembourg. Na zahtevo pošljemo brezplačno naše ček. nakaznice

Skušnja za angleško vojaško parado, ki bo ob kraljevi 25 letnici. Na sliki vidimo dotilirati polk gorskih pešcev v škotski nojnji.

vrteti h Kristusovemu nauku. Pravi katoličani naj javno izpovedujejo svojo vero. — Na kongres so povabljeni vsi katoličani brez razlike narodnosti.

NEMCIJA

» **Srazena 20. stoletja.** Vodišni nemški časopis »Der Angriff« imenuje zadnje madžarske volitve sramoto 20. stoletja. To pa seveda, ker je dobilo pri teh volitvah 800.000 Nemcev in Slovkov le enega poslanca. List pravi, da nimajo Madžari nobene pravice priloževati se nad državami Male zveze, ker v teh imajo narodne manjšine vse pravice, na Madžarskem pa nobenih.

» **Razno.** Nemčija namerava zgraditi posebno vojno brodnice proti Rusiji, ki se bo imenovala balistična brodnica. Posebnost tega brodnice bo zmožnost se križarica, ki bo imela okoli 22.000 ton posadnosti, in ki ne bo namenjena za boj, temveč bo služila kot opazovalna križarica za generalni štab brodnice. — Ojbi Hitlerjev prijatelj Hess je izjavil, da bo nova nemška armada prav tako močna, kakor je bila stara cesarska. — Več zastopnikov nemške industrije so iz neznanih virov izgnali iz Rusije.

KITAJSKA

» **Najodločnejša borba proti komunistem,** ki nastopajo v oboroženih četah, je prišla kitajska vlada. Istočasno pa je sprejela mnogo dobrih zakonov, da dvigne ravno stanje nižjih slojev, saj so dobri socialni zakoni res najboljše zdravilo proti komunistični kugi.

UKRAJINA

» **Moč ukrajinških zadrug na Poljskem.** Dne 28. marca 1965 se je vršil v Lvovu občni zbor »Maslosojuzna«, to je zveza ukrajinških mlekarških zadrug v poljski republiki. Ukrajinške mlekarške zadruge so izdelale v minulnem letu 245 vagonov surovega masla. Poleg tega so prodale 40.000 hl mleka, 140 vagonov sira itd. Denarni promet »Maslosojuzna« v minulnem letu je znašal 520 milijonov dinarjev. V neodvisnem in neunifriranem združenstvu je rešitev kmeta.

RUSIJA

» **Najlepša ruska cerkev bojejo podredi.** Cerkev sv. Zofije v Kijevu je najlepša in najstarejša ruska cerkev. Dal jo je sezidati ruski veliki knez Jaroslav Modri, ki je vladal od leta 1015 do 1054. Podobna je nekdanji slavnoznanstveni cerkvi sv. Zofije v Carigradu. V tistem času, ko je knez Jaroslav zidal cerkev sv. Zofije v Kijevu, je bila ruska cerkev edina s katoliško. Šele pozneje so prinesli Grki v Rusijo svoje pravoslavje. Devetsto let že stoji cerkev sv. Zofije v srcu Ukrajine, v rlatem Kijevu, kakor veličasten spomenik ruskega krščanstva. To slavno cerkev bojejo sedaj boljševiki zravnavati s ticom. Anglički in drugi učenjaki protestirajo. Resnično, boljševiško brezboštvo ne pozna mej.

DROBNE NOVICE

Pri volitvah svobodnega mesta Garmška hitlerjevci niso dobili za spremembe ustave potrebne dvestotinske večine.

Izredni vojni proračun v znesku 402 milijona dolarjev je sprejel ameriški parlament.

Iz pastirskega lista mariborskega knezoškola

Z ozirom na razne, katol. cerkvi sovražne pojave v mariborski okolici, je lavantinski nadpastir izdal pastirsko pismo, iz katerega posnemamo nekatere misli:

»Prav se, kar se mnogokrat sliši, da bi bile vse vere enako dobre. To ne more biti, kakor ne more dvakrat dve nikdar biti pet. Resnica je samo ena v vseh rečeh, tembolj v onih, ki se nanašajo na Boga in zveličanje. Ena je resnica o tem, kako se more priti k Bogu; ena je vera, ki to resnico uči; ena je Cerkev, ki to vero oznanjuje.«

»Prav se mora razumeti izrek: Brat je mla, koje vjere bio. S tem se hoče reči, da bi naj vladala med ljudmi iste krvi in istega jezika, pa različne vere, strpljivost in ljubezen.« Dal Toda vedeti je treba, v čem je prava ljubezen do bližnjega: »v tem, da mu vse storimo, kar si po pravici želimo, nič pa takega, česar sami po pameti nečemo imeti, in da predvsem skrbimo za zveličanje njegove duše... Ni pa prava ljubezen, če se ne brigamo za dušno zveličanje bližnjega, če molčimo k njegovi zmoti ali ga v njej potrjujemo, ali če brez ugovora trpimo, da kdo spravlja naše duše v nevarnost, da kdo napada našo vero, da kdo krši pravice naše svete Cerkve. Tu velja druga beseda Gospodova: »Nisem prišel, da prinesem mir, ampak meč« (Mt 10, 35). Svojega bližnjega moramo ljubiti, njegovih zmot v stvareh vere in zveličanja pa ne moremo, in ne smemo priznavati ne odobravati.

V veliki zmoti je, ako kdo taji eno ali drugo versko resnico, ki jo uči sveta rimsko-katoliška Cerkev. Iz besed Jezusovih je jasno, da je on dal Petru in ostalim apostolom oblast učiti vse narode. Da se ne bodo motili, jim je obljubil, da jim bo poslal Duha resnice, ki jih bo učil vse resnice (Jn 16, 13), in da bo sam ostal pri njih vse dni do konca sveta (Mt 28, 20). Petru je zagotovil še posebno pomoč: Jaz sem prosil za tebe, da ne neha tvoja vera, in ti nasprotno potrjuj svoje brate (Lk 22, 32).

Zato dober katoličan nikdar ne bo dvomil o resničnosti katoliških nauk, o svetem Pismu, o izhajanju Svetega Duha od Očeta in Sina, o brezmadežnem spočetju Marijinem, o vcih in odpustkih, o papeževem prvenstvu, o papeževi nezmotljivosti in drugih resnicah.

Krivičilo dela katoliški Cerkev, kdor trdi, da na eno ali drugo stran ni pravična. Če se na pr. ne upoštevajo pravice narodnih manjšin, kakor bi bilo pričakovati, se krivda za to naj ne valja na Cerkev, ki ne razpolaga z no-

300 milijard za javna dela v svrhu pobiranja nezaposlenosti je določila ameriška vlada, **24.339.041 prebivalcev** je štela v decembru 1964 nova država Mandžurija.

15.000.000 rubljev znašajo v preteklem letu pomembe v skupnem gospodarstvu »kolhozov« v sovjetski Rusiji.

Tisoč novih vojnih letal si bo še letos nabavila Anglija.

S pospešeno naglico pošilja Italija svoje čete v Abesinijo.

Na mednarodni manifestaciji za mir v Lurdu bodo predčitali posebno papežovo poslanico za svetovni mir.

benim orožjem in vojaštvom... Krivda naj se pripisuje tistim, ki imajo moč v svojih rokah, pa to moč uporabijo za krivice in nasilstva nad slabijimi in z njo ovirajo Cerkev v njenem božjem poslanstvu...

Ne pojmujejo prav Cerkve Kristusove in njenega zvanja tisti, ki zahtevajo narodno cerkev. Kristus je svojo Cerkev ustanovil, da vodi vse narode k zveličanju. Cerkev, ki bi se zavzemala samo za eno ljudstvo in skrbela za koristi samo enega naroda, bi ne imela enega izmed poglavitnih znamenj Cerkve Kristusove, bi ne bila vesoljna ali katoliška... Ni pa Cerkev Kristusova protinarodna. V njej imajo vsi narodi enako pravico, ker so pred Bogom vsi enaki in se je Kristus za vse ljudi daroval s svojo smrtjo na križu... Zato je pravilno, ako se reče, da je naša Cerkev mednarodna. Krivično in zlobno, da, obrekanje pa je, ako kdo pravi, da je protinarodna ali celo protidržavna. Takšen očitek moramo odločno odklanjati... S svojimi načeli je katoliška Cerkev državi tem močnejša opora, čim večjo svobodo uživa v izvrševanju svojega, od božjega ustavitelja je poverjenega poslanstva. Dober katoličan, zanesljiv državljani.

Proti ljubezni do bližnjega in proti obstoječim zakonom ravna, kdor vabi ali sili katoliško ljudstvo — bodi mladino, bodi odrasle — k verskim obredom ali prireditvam drugih veroizpovedi. Tu je treba jasne besede. Če se za narod ali državo zaslužni može, kakor si sv. Sava ali Strossmayer, počastijo s svetno, izvernecveno proslavo, se takine prireditve more udeležiti vsak rodoljub in državljani. Če pa je proslava drugoverca združena z verskimi obredi, molitvami, blagoslovljenji, tedaj je katoličanu udeležba pri verskem delu slavnosti vobče prepovedana, oziroma, le v izjemnih primerih, na pr. iz službenih razlogov, dopustna.

Končno so zaslepljeni in si pripravljajo strašno sodbo božjo izraziti sovražniki božji: oni, ki hočejo izpodrinuti vero v Boga z neko poganstvu podobno narodno religijo ali jo uničiti s popolnim brezboštvom; oni, ki rušijo in zaigajo samostane, svetišča, cerkve; oni, ki preganjajo, mučijo in morijo škofo, duhovnike in vernike na bolj grozovite načine, kakor so to delali rimski trinozi s prvimi kristjani. Vi veste iz časopisja, da se to in huje godi sedaj, v naših dnevih, pred očmi omikanega sveta, ki pa k vsemu — molči. — Tako se izpolnjuje na katoliški Cerkev, in sicer le na njej, prerokha Gospodova: »Če so mene preganjali, bodo preganjali tudi vas.« Prav to nam je nepobiten dokaz, da je ta Cerkev — Cerkev Kristusova.

To so v resnici jasne, silne besede. V njih veje duh vekovite vesoljne Cerkve, ki se zaveda svojega božjega poslanstva in ga vrši z nezmanjšano odločnostjo tudi v naših dneh. Slovensko ljudstvo, ki so mu bili njegovi škofje vedno najzanesljivejši, nesporni duhovni voditelji in prosvetitelji, jih bo sprejelo z veseljem in zadoščenjem kot zanesljive smernice, ki ga vodijo skozi mrak sodobnih zmed z njegovimi dvomljivimi in zmotnimi, a hvala Bogu kratkotrajnimi gestmi.

ALI STE ŽE PLAČALI NAROČNINO ZA »DOMOLJUBA«?

KAJ JE NOVEGA

VESELE VELIKONOČNE
PRAZNIKE!

UREDNIŠTVO IN UPRAVA
»DOMOLJUB«

ZAHVALA

Podpisani potrjujem hvaležno prejem Din 1000, recii tisoč dinarjev, iz rok preč. gospoda župnika Frančiška Magdiča kot »Domoljubov« požarno podporo, ker mi je dne 1. febru-
arja letos požar uničil stanovanjsko hišo.

Zupniša Sv. Tomaž pri Ormožu.

Miklič Anton, posestnik, Ruemanci 19.

OSEBNE VESTI

d 80 let je še star ljubljanski kamnoseki
nojster g. Feliks Toman.

d 70 let je dopolnil dne 10. aprila znani
gasilski organizator g. Josip Turk v Ljubljani.

d 50 let je dopolnil znani kulturni de-
lavec dr. Joža Glonar.

d Osebnost. Gospa Marija Kokalj iz
Petelinj pri Dolu je dovršila babiško šolo in
izpil z odličnim uspehom. Čestitamo in ji že-
limo pri odgovornem poslu mnogo sreče!

IZ DOMAČE POLITIKE

d Ali bo res šest kandidatnih list? Bel-
grajsko »Vremec« je mnenja, da bosta poleg
državnih kandidatnih list predsednika vlade
B. Jevtiča, Jugoslovanske narodne stranke
pod vodstvom S. Hodžere, jugoslovanskih so-
cialistov pod vodstvom Živka Topaloviča in
liste jugoslov. narodnega gibanja »Zbor«
pod vodstvom Dimitrija Ljotića, predloženi
še dve drugi listi, take da jih bo skupno 6.

d Ban dr. Dinko Puc je obiskal pretekli
teden več krajev bivše Stajerske.

d Ne zasebno, ne javno. Na volivnem
shodu v Šibeniku je dejal minister dr. Kožulj
v imenu sedanje vlade, da je državno in na-
rodno edinstvo vprašanje, o katerem ne sme
biti razprave niti na javnih zborovanjih niti
v zasebnih krogih.

d Socialni demokrat Topalović ima smole
naprej. Ono nedeljo je imel dr. Živko Topa-
lovič volivni shod v Nišu. Na shod je prišlo
veliko nasprotnikov, večinoma od levega krila
marksistov (komunistov), ki so skušali shod
motiti, a so jih vrgli iz dvorane. Levičarji so
potem razgrajali dalje pred radio sprejemnim
aparatom, ki je bil zunaj nastavljen. Na ta
način se je shod spremenil v blamažo gosp.
Topaloviča.

d Z nikomer zadovoljni. »Pohod«, glasilo
tako zvanih jugoslovanskih nacionalistov v
Sloveniji, piše v svoji zadnji številki, da se
je parlamentarizem preživel. Mi pa potrebuj-
emo državo, ki bo hitro delovala in reše-
vala predvsem gospodarska vprašanja. V dr-
žavi na gre za govore, ampak za delo. Proti-

državne stranke niso dovoljene. »Kdor je proti
državi, naj gre drugam, če rovari, naj ga za-
dene moč zakona.« Pri volitvah gre samo še
za osebnosti, ki bodo pomagale vzdrževati
državni program, da bodo vsi državljani imeli
jelo doma. Le take poslance, ki bodo »izvr-
šili veliki gospodarski in socialni program,«
(kakšen?), bodo nacionalisti volili. »Pohod«
pa se obrača tudi proti bivši demokratski
stranki v Sloveniji in pravi, da nacionalistič-
ne mladine ta stranka in njena malenkostna
borba s klerikalizmom nič ne briga. »Napr-
ednost je dala Slovencem prebiti malo kultur-
nih dobrin vsled svoje breznačelnosti, ker ji
je bilo samo za oblast klike.« »Pohod« na-
pada tudi levičarje, ki so se bili zbrali ne-
davno v »Unionu«, da se izrečejo proti Topa-
loviču. Kakor se vidi, pohodovci niso zado-
voljni prav z nikomer... Je še več takih.

d Zakonski predlog o pobijanju zlorab v
javni službi pripravljajo v ministru. Izvrst-
no, samo gledati bo treba, da bo imel zakon
veljavno tudi za nazaj, za vso povojno dobo in
za zlorabo uradne moči pri raznih volitvah.

d Kako si zamišlja naredno in državno
edinstvo g. Kumanudi. Na prvem volivnem
shodu kandidatov za področje Belgrad-Zemun
in Pančevo, ki je bil v Belgradu v kavarni
»Negon« je spregovoril tudi prvi kandidat
in b. predsednik Narodne skupštine dr.
Kos. Kumanudi. Najprej se je poklonil spo-
minu kralja Aleksandra. Pomen državnega in
narodnega edinstva je označil takole: »Drž-
ava celoto pod slavno ovenčano dinastijo Ka-
radjordjevičev, to se pravi ena državna upra-
va s samoupravami, in parlament, skupni za-
koni, ena vlada za vso državo. Edino enotna
država s takšno ureditvijo, ki velja povsod v
vseh krajih za vso državo, more dati polna
jamstva enakopravnosti vsem državljanom.«

d Jugoslovanska narodna stranka. Ni res,
da je Jugoslovanska narodna stranka pred par
leti nastala iz poslancev, ki so se izneverili
JNS, temveč je res, da poslanci Jugoslovanske
narodne stranke nikdar niso bili pristaši in
člani Jugoslovanske nacionalne stranke ali nje-
ne predhodnice JKKD. Tudi mi res, da smo se
začeli za Jugoslovansko narodno stranko malo
bolj zanimati zlasti takrat, ko so njeni poslan-
ci stali v bivšem JNS parlamentu zahtevo
po ločitvi Cerkve od države in po izgonu je-
zuitov na otok Vis, kajti res je samo to, da v
času omenjenega predloga v bivšem parla-
mentu Jugoslovanska narodna stranka kakor
tudi njen poslanski klub sploh še nista bila
ustanovljena, in je res, da je omenjeni pred-
log stavlil s svojimi prijatelji dr. Oto Ga-
vrancič, bivši narodni poslanec, ki ni bil
nikdar poslanec Jugoslovanske narodne stran-
ke. Končno tudi ni res, da je stališče te stran-
ke zgolj »opozicionalno«, temveč je res, da vse
dosedanje delo poslancev Jugoslovanske na-
rodne stranke v bivšem parlamentu in med
narodom izkazuje resnično opozicionalno sta-
lišče proti režimu Jugoslovanske nacionalne
stranke. — Jugoslovanska narodna stranka, za
predsednika Svetislava Hodžero njegov poob-
laščenec in namestnik predsednika stranke:
Dr. Ivo Potokar.

d Zgorili sta gospodarski poslopij po-
sestnikov Damjana Antona in Simona Peska
v Spodnji Gorici pri Mariboru.

DOMAČE NOVICE

d Slovenci so jugoslovanski Irel. Tako
je pisal barski nadškof dr. Dobretič priprav-
ljalnemu odboru za evharistični kongres v
Ljubljani.

d Nekaj številč o plačah upokoencev.
Po uradnih podatkih izplačujejo posamezne
finančne direkcije za upokoence na leto te
zneske: Glavna drž. blagajna v Belgradu za
7821 upokoencev 176 milj. Din; fin. direk-
cija v Ljubljani za 9467 upokoencev 155 milj.
Din; direkcija v Zagrebu za 14.468 upoko-
encev 243 milj. Din; direkcija v Banji Luci
za 2234 upokoencev 30 milj. Din; direkcija
v Splitu za 4262 upokoencev 63 milj. Din;
direkcija v Sarajevu za 4791 upokoencev 71
milj. Din; direkcija v Podgorici za 4793 upo-
koencev 71 milj. Din; direkcija v Novem Sa-
du za 6093 upokoencev 95 milj. Din; direk-
cija v Nišu za 3599 upokoencev 34 milj. Din.
Skupno veljajo vsi upokoenci Jugoslavijo na
leto okoli 1 milijarde dinarjev.

Ponovno Vas vljudo opozarjamo na naš novo-
otvorjeni oddelk za ceneže Tivar obleke v Ljub-
ljani, Prešernova ulica 54 nasproti glavne pošte, z
vhodom akozi vežo na dvorišče.

Moške obleke iz dobrega blaga (štofa)
Din 190.—, 240.—, 290.—
otroške obleke iz dobrega blaga
Din 45.—, 60.—, 70.—
moške hlače, pumparce, zelo dobro blago
Din 70.—, 90.—, 110.—
damski plašči dobro blago, lep, modern kroj od
Din 170.— naprej
moški Hubertusi garantirano nepremočljivi
Din 290 in 320.—
ženski Hubertusi garantirano nepremočljivi
Din 260 in 320.—
otroški Hubertusi garantirano nepremočljivi
Din 160.—

Naši Hubertus plašči so edini, ki so izdelani
po jugoslovanskem patentu št. 7644/31 iz impreg-
niranega hubertusovskega in so vsled tega garanti-
rano nepremočljivi. Za vsak komad zahtevajte
pismeno jamstvo v naših prodajalnah.

TIVAR OBLEKE

d Vagone hoče kupiti proti zamenjavi za
tobak naša država. Tozadavna pogajanja s
Čehoslovashko so se razbila, ker ta noče pre-
vzeti našega tobaka.

d Pa le prednjači naša skakalnica. Če-
hoslovaki, Avstrijci in Poljaki so zaprosili
inž. Bloudka, ustvaritelja skakalnice v Pla-
nici, da jim popravi njihove skakalnice. Je
to pač najlepše priznanje, da prednjači naša
skakalnica v Planici vsem drugim.

d Število Moberjanov v Predvdoru se je
letos povečalo od 139 na 148 članov.

d Kozjerske društvo za dravsko hano-
vino so ustanovili 25. marca v Mengšu. Za
pristop se je javilo nad 150 oseb.

d Za velike noč kupite gotove ženske,
moške in otroške obleke, kakor tudi vse žou-
sko in moško perilo, po zelo znižanih cenah
v tovarni perila in oblek STERMECKI, Celje.

d Ne prvi ne zadnji. Belgrajsko državno
bolnišnico je dolgoletni skladiščnik te bolniš-
nice Mihajlo Urošević od leta 1927 do 1931
oškodoval za skoraj en milijon dinarjev. Ob-
sojen na bel na 8 let robije, na trajno izgubo
častnih pravic in na izgubo državne službe.
— Pred istim sodiščem se je pričela razprava
proti 11 članski roparski družbi iz okolice
Jagodine in Čuprije, ki je oropala par bank
v tej okolici ter se naposled podala ropat v

sam Belgrad. Vodja te roparske tolpe je predsednik občine in svoječasi poslanski kandidat Vojin Vojinović.

d Čehi in Slovaki v Jugoslaviji. Po ljudskem štetju 1921 je bilo Čehov in Slovakov v Jugoslaviji 115.532, in sicer prvih 46.777, drugih pa 68.755. Po ljudskem štetju L 1931 pa je pri nas 140.000 Čehov in Slovakov.

d Važna in vesela vest za vse, ki se bavijo s sportom fotografiranja ali se žele posvetiti temu lepemu sportu, je znižanje cen za foto-filmski material in uvedba cenovnih aparatov. Svetovna trdka Kodak-Company je dala na trg zelo cenen aparat pod znamko Kodak-Baby-Brownie. Cena mu je samo 75 Din ter se dobi pri vsakem foto-trgovcu. Velikost slike te lepe kamere je 4x6,50 cm. Uporaba elegantne kamere je zelo enostavna in more z njo vsakdo napraviti krasne posnetke.

d 600 litrov sadjeva so odnesli v eni noči neznani tatovi iz kleti Lovreca Robića na Hočem Pohorju. Ostanek so izpustili po tleh.

d 100 milijonov dinarjev nujno rabimo za javna dela, so ugotovili na veliki seji trgovske in obrtne zbornice v Ljubljani.

d Revna slovenska družina v Južni Srbiji, s tremi nepreskrbljenimi otroci, iskreno prosi vsa plemenita srca, da se je spomnijo ob praznikih s kako malenkostjo, bodisi v blagu ali denarju. Vsak dar hvaležno sprejme. — Lejzka Mišensky, p. Pepelište, Vardarska banovina.

d Za zvezo Slovenije z morjem so se izjavili ono nedeljo na svojem zborovanju sosaški trgovci.

d Zaključena je preiskava o marsejskem napadu. Razprava bo v francoskem mestu Ais en Provence, kamor so že poslali vse spise. Tudi morilce bodo v kratkem pripeljali v to mesto.

d Kmečki magazin, Ljubljana. Krekov trg 10 (nasproti Mestnega doma). Vas postreže z najboljšim blagom in najnižjimi cenami. Ako hočete dobro kupiti in prihraniti denar, potem obiščite to trgovino.

d Popravljen krivica. Zopet je nastopil svojo službo kot šolski upravitelj v Cerknici g. Leopold Hladnik. Moč je zgleden šolnik, odlično ocenjen od oblasti kot požrtvovalen javni delavec in pri mladini ter pri ljudstvu izredno priljubljen. JNSarska denuncijantska klika pa ga je hotela na vsak način uničiti. Bil je najprej brez razloga upokojen, pozneje pa prestavljen na podrejeno mesto v hribe, da bi ga odtrgal od družine. Nepriistranska oblast mu je krivice popravila, za dušno in telesno trpljenje preganjanca bodo pa morali enkrat dati račun podli denuncijanti.

d K pouku krštan-kega nauka na strokovno nadaljevalnih šolah. Trgovinski minister je podpisal naslednjo novo odločbo: Pouk verouka se oskrbuje za vsako priznano veroizpoved kot obvezen predmet z eno tedensko učno uro v vsakem razredu in za vsako vero posebej. Kjer je več teh šol v istem kraju in je v vsaki do 10 učencev iste vere, se zbero učenci k verouku skupno enkrat na teden na določeno uro v določeni šoli. V kraje, kjer ni učitelja za katero veroizpoved, prihaja učitelj iz drugega kraja enkrat na mesec, in sicer po sporazumu z upraviteljem šole. Nagrado za učne ure prejemajo ti učitelji verouka po čl. 53. uredbi o strokovnih nadaljevalnih šolah. Vsaka šola mora napraviti razpored za vse veroizpovedi. Za izvedbo te odločbe skrbi šolski odsek trgovskega ministrstva.

8

d Zakaj kupujejo skoraj vsi Celjani in okoličani Celja že 90 let svoje potrebnine v Trgovskem domu Stermecki in **zakaj** tudi naročujejo iz vse Jugoslavije blago pri trdki Stermecki? Zato, ker kdor je samo enkrat kupoval v Trgovskem domu Stermecki, se je prepričal, da se prodaja samo dobro blago po nizkih cenah. Pred 30 leti je trdka začela z enim pomočnikom in danes zaposluje v trgovini in tovarni za perilo in obleko nad sto ljudi, kar je dokaz, da se v Trgovskem domu Stermecki res dobro kupuje, ker se drugače ne bi mogel tako razširiti. Ako še niste odjemalec, poskusite ter zahtevajte še danes novi veliki ilustrirani cenik in vzorce, katere prejmete brezplačno. — Trgovski dom Stermecki, tovarna perila in oblek, Celje št. 19.

Take le butare neso tirolski otroci v cerkev na cvetno nedeljo. So sicer nekam podobne našim, vendar so naše drugačne.

NESREČE

d Gospodarsko poslopje je zgorelo posestniku Martinu Draškoviču v Prepolah pri Račah.

d Goreči strop kozolca se je zrušil nanj. V Moravčah je pogorel kozolec do tal posestniku Grilu. Domačini so prihiti na pomoč, posebno pa je z vno reševal domačo lastnino iz ognja in pomagal pri gašenju domači sin 39 letni Jože Gril. Nanj pa se je zrušil goreči strop kozolca tako, da je Gril dobil hude opekline po vsem telesu, zlasti po rokah, nogah in obrazu.

d Zašel je s splavom v skrit vrtinec. Na Dravi se je začela s spomladjo živahna splavarska delavnost, ki je prinesla s seboj tudi neizogibne nesreče, kakor se je zgodila na Dravi pri Janževem vrhu. Vrtinec je namreč

požrl cel splav te pogoltnil zraven splavarja Franca Sarmana iz Brezna. Sarman se je podal na splavu iz Brezna k svojem bratu, lesnemu trgovcu Sarmanu Petru v Vurmatu pri Selnici ob Dravi. Prevzel je splav v Janževem vrhu ter ga vodil po reki navzdol. Kake pol ure nižje Janževga vrha je zašel s splavom v skrit vrtinec, za katerega splavarji dosedaj niso vedeli, ker se je napravil najbrž šele v zadnjem času. Vrtinec je silovil ter je požrl cel splav s splavarji vred. Zunka Pavel, Ketič Ivan, Sarman Konrad in Cepec Feliks so se s plavanjem po obupnem naporu rešili. Sarmana Franca pa je zadržal vrtinec v smrtnem objemu. Kljub vsemu iskanju utopljenca dolgo niso mogli najti. Šele sedaj ga je voda naplavila pri Sv. Ožboldu, kjer so ga opazili splavarji ter ga spravili na suho. Pokojni je bil star 65 let ter znan splavar po vsej Dravski dolini.

d Voz gnoja je šel čez nogo posestniku Martinu Repniku iz Sel pri Kamniku in mu jo zdrobil.

d Zelo nujno in važno! Vse one, ki so sprejeli vzorce, prosim, da hitro pošljejo narčilo, vzorce, katere nujno potrebujem za druge stranke, pa nemudoma vrnejo, za kar se v naprej zahvaljujem. Stermecki, Celje.

NOVI GROBOVI

d Tudi ti boš vstal... V Gornjih Gorčah pri Braslovčah je umrl 60 letni posestnik August Marolt. — V Središču ob Dravi je odšel v večnost upok. nadučitelj Franc Cajko. — Pri Sv. Mihelu pri Šoštanju so položili v grob tovar. delavca Ivana Kasestnika. — V Lesah je zapel mrtvaški zvon 75 letni Ani Knafelj. — V Podbrezjah je zapustila solzno dolino Franciška Debeljak roj. Keršič. — Pri Sv. Vidu nad Planino je odšel po večno plačilo tamkajšnji župnik g. Jernej Vurkelje. — V Rečici v Sav. dolini so pokopali abs. akademika Jožeta Benka. — V Smartnem pod Smarno goro je zaspala v Gospodu Marija Zivalič, trgovka in posestnica. — V Planini pri Rakeku so položili v grob 86 letno Marijo Milavec. Bila je skrbna mati 16 otrokom. — Pri Sv. Benediktu v Slov. goricah je umrl Peter Valner, posestnik in gostilničar. — V Gornjem gradu je zapustil solzno dolino Flux Franc, sodni nadoficial v pokoj. — Na Javorniku je odšla v večnost Amalija Rozman, trgovka. — V Ljubljani so umrli: želez. nad-sprevednik Franc Jernejčič, 88 letna Marija Wanderschildt, 57 letni mestni delavec Fran Devetak, odvetnik in planinec dr. Henrik Tuma, Uršula Pavlič, kavarnar Franc Krapeš, gimnazijec Gusti Kaučič, tovarnar stolov Andrej Boucon. — Naj uživajo vsi nebeško slavo pri odsmrtnivstalem Zveličarju!

RAZNO

d Pogrešajo 41 letnega rudarja Franceta Dolšek, ki je odšel 7. marca z doma (doma je iz St. Janža). Zadnje čase je bil vsled boleznijo zelo zamišljen. Iz pisma, ki ga pustil, se da sklepati, da se je zgodila nesreča. Kdor bi kaj vedel o pogrešanem, naj to sporoči njegovi ženi Mariji Dolškovi, Trbovlje — Loke 236, ali pa orožnikom v Trbovljah.

d Važno za vse kupee. Radi izvanredno velikega zahtevanja vzorcev sporočam vsem onim, ki naročujejo pri meni vzorce, da pošljajo 5 do 10 dni, dokler jih druge stranke ne vrnejo. Stermecki, Celje

II. EVHARISTIČNI KONGRES

Presveta Eucharistija in razumnost

Med največjimi učenjaki vseh časov se blesti ime: sv. Tomaž Akvinski. Sonce in čast je krščanske učenosti. A kakor ga nihče izmed krščanskih učenjakov ne prekosi v učenosti, tako ga nihče ne doseže v ljubezni do presvete Eucharistije. O njej je tako lepo pisal in pel in govoril, da ostanejo njegovi spisi za vselej vzorni spomeniki čiščenja presvete Eucharistije. Ga je li učenost odtegovala od najsvetejšega zakramenta? Ne! Prav ker je bil tako vsestranski učen, je častil presveto Eucharistijo izvor vse modrosti in učenosti.

V zgodovini novodobnega napredka je z zlatimi črkami zapisano ime: Volta. Bil je sloveč naravoslovec, ki je, kakor pravi francoski učenjak Arago, izumil najčudovitejši stroj, tako zvani Voltov stolp. A glej, ta veleum je hotel biti vsak dan pri sv. maši. Večkrat je po ulici med priprostim ljudstvom spremljal duhovnika, ki je nesel sveto popotnico k bolniku. Veda v naravoslovju ga je učila v presveti Eucharistiji moliti Stvarnika vse narave.

Ponos zdravniške učenosti in vede je bil v minulem stoletju Pasteur v Parizu, velik po svojih študijah in srečen po svojih iznajdbah. Ko je pogledal načrt za svetovno znani, po njem imenovani zavod v Parizu, je takoj opazil, da v načrtu ni kapelice. Takoj je odločno rekel, da mora biti v zavodu kapelica ter je dostavil: »Ako bodo v zavodu bolniki, naj bo Jezus med njimi, prijatelj ubogih.«

Izborni nemški zgodovinar Janssen je dejal, da so najveselejši dnevi njegovega življenja dnevi od Velike noči do sv. Rešnjega Te-

lesa, ko je z neizrekljivo radostjo pričakoval procesije sv. Rešnjega Telesa. Nekoliko trenutkov pred smrtjo je sprejel sveto popotnico ter je s poslednjimi močmi prisegal Jezusu:

»Jezus, tebi živim, Jezus, tebi umrjem. Jezus, tvoj sem živ in mrtve!«

Italijanski vseučiliški profesor Konstanto Ferrini je svetovnoznani učenjak v juridični stroki. Hodil pa je vsak dan k sv. maši in k sv. obhajilu. Tudi ko je bival pri svoji sestri izven mesta, je šel vsako jutro v mesto k maši

in k sv. obhajilu. Če ga je poklicalo ministrstvo v Rim, kar se je večkrat zgodilo, ker je bil tako sloveč pravnik, in četudi se je ob takih prilikah vozil vso noč, je šel v Rimu zopet najprej v cerkev k sv. maši in k sv. obhajilu, šele potem po drugih opravilih. Ko je na visoki šoli predaval, je hodil po uri v bližnje cerkev in je tam pred sv. Rešnjim Telesom molil. Na dike je napravilo to tako globok vtis, da so ga mnogi začeli posnemati. Sveta Eucharistija je bila Ferriniju najstajše veselje.

Protestantski zgodovinar Ruville, ki se je pred vojno vrnil v katoliško cerkev, pripoveduje, kaj je občutil, ko je prvič v katoliški cerkvi pristopil k sv. obhajilu. Pravi, da je občutil v svoji duši takšno čustvo veselja, belico sreče, da se ne da dopovedati. Ko bi ne bilo za katoliško cerkev nobenega drugega dokaza, tako trdi on, bi mi bilo to veselje, ta sreča, ki sem jo okusil pri sv. obhajilu, zadosten dokaz za resničnost katoliškega krščanstva.

Znana vožnja za kongres. Železniški minister je izdal odlok, da imajo vsi udeleženci ljubljanskega evharističnega kongresa pravico do polovične vožne cene v Ljubljano in nazaj. Če vpoštevamo k tej ugodnosti še nedavno splošno znižanje tarif, potem res ne bo vožnja po železnici za nikogar ovira, da bi se kongresa ne udeležil.

Priglasite se takoj pri pripravljalnih odborih svojih župnij, da hočete na kongres. S tem boste delo odborov zelo olajšali. Dovolite tudi svojim otrokom, da bodo šli lahko na kongres.

Mladinske petje pri evhar. kongresu. Da ne bo dvomov glede pesmi pri mladinski slovesnosti na Stadionu, sporočamo, da se bo pesem »Lepa si, roža Marija« pela po znanem napredu, kakor je splošno pojo po štajerskem in Kranjskem in so jo že Hrvati prevzeli. Izdal je Mar v 2. zvezku Marijinih pesmi za mašani zbor, lani pa Premrl v »Cerkvenem Glasbeniku« za dvo-glasen ženski zbor (z nekoliko spremenjenim ritmom). Pesem »Tebe ljubi moja duša« pa po znanem hrvatskem napredu. Natisnjena je v Premrlovi »Cerkveni ljudski pesmarici«.

Peter Križman:

Bandero

Kolesa so pela svojo večno enakomerno ardo pesem po jeklenih tračnicah. Včasih je prestala, pri tleh je zašumelo, gosta para je zadržal pogled pri oknu.

Janče se je pretegnil. Čutil je, da so mu otrdeli vsi sklepi. Kako tudi ne: že drugi dan se vozi, skoro oglušil je že od tega trdega dranja. V glavi čuti čuden pritisk, boli ga, rad bi že hodil, samo malo, toliko, kolikor je železniški voz dolg, dvakrat gori in doli in takoj bi mu bilo bolje. Pa ne more, skuša vstati, zaziblje se in sede, kot bi mu kdo noge spodbil. In potem spet tista pesem, enakomerna, vsak hip mučnejša, neusmiljena. Oči zapre in posluša. Domov, domov, domov... pojo kolesa, vendar trdo in grobo, kot bi vpila: nazaj, nazaj, nazaj...

Janče si skuša predstaviti dom, kako bo, ko bo domov prišel. Saj že naprej ve. Mati ga bo pogledovala mило in s skrbjo, bratje in sestro bodo gostolele vanj, potem bo prišel oče in mu smeje dal roko. Zakašljalo bo in mati bo vsa v skrbeh, kaj mu neki je. Nič, samo od vožnje je ves zelen, prehladil se je tudi malo, bo rekel. In če uganejo? Resnice jim ne sme povedati, ne smejo je zvedeti, nikoli! Potem mu bodo piruhov prinesli, žegna, popoldne bo procesija in vsi ljudje ga bodo gledali. Kar boji se. Fantje ga bodo spraševali, kako je po svetu, dekleta ga bodo plaho gledala, stanežljivo in z nekim spoštovanjem, skrajno kakor tujec, če je domačin; pri de-

kletih je vedno tako. Korenova Rezika bo zardela, potem bo pa živa, da bi jo človek komaj prenašal. In piruhov mu bo dala, seveda, piruhi pridejo na vrsto, prazniki, ponedeljek, ljudje, besede, vprašanja, procesija in bandero in dekleta, sam Bog vedi, kaj vse ga čaka. Lepo je vse, a Jančetu težko, odvrtno, prese-dajoče. Pa vendar, zdaj je doma, premagoval se bo, ne bo kašljalo, samo na skrivaj kateri-krat. Smejati se bo moral, pa se bo že, malo se posili, a nobenemu ne bo smel pogledati globoko v oči.

Nazadnje se je vlak ustavil in Janče je izstopil na domačih tleh. Prijetno vedro mu je bilo v duši, zajel je kakor žejen svežega domačega zraka. Zdaj je prestal, zdaj bo hodil in se pregibal. A noge so tako trde, kakor da so zvezane, v železo okovane, sam sebi se Janče zdi silno težak in trudoma se poriva proti cesti.

»Je že križ, če je človek bolan. Kot voz s stirim kolesom. Doma se pozdravim, par tednov doma...«

In gre Janče proti domu. S ceste kmalu zavije v breg. Noge so se mu sčasoma omajale, nekam lažji je postal. A v bregu so je brz zasopel. Počiva, potem spet počasi leze v breg in gleda skoz bukove, kdaj bo zagledal hišo. Saj je prva v vasi.

»Poglej korenjaka, saj bi ga skoraj ne poznal!«

Janče se prestraši. Korenov oča stoji pred njim, izza ovinka je stopil trdo preduj. In se zasmeje:

»Kaj me ne boste poznali. Oča! Saj vsako

leto pridem po piruhe. No, kaj je pa novega pri vas?« Janče hlini smeh, skuša biti vesel, priljuden.

»Eh, poznal — komaj! Ko je pa vsako leto tako brz nazaj popihaš. Ali boš letos tudi?«

»Pirhe bom že pobral, ne bojte se!«

»No, pa pridí kaj, naša dekleta jih že od jutra brčijo.«

»Bom, oča, bom!«

Stari Koren se s čudno mladostnim korakom spusti po bregu, Janče počasi seka naprej. Mokroto čuti čez pleča, ogrel se je, tudi čelo ima potno. Počasi, počasi!

Ko je doli pri fari zazvonilo poldne, je Janče stopil v hišo. Vsi hkrati so se zagladili proti njemu, tiščali mu roke, vsi veseli so gostoleli. Mati je prihitela iz kuhinje in si brisala s predpasnikom roke.

»No, da si le prišel, smo že mislili, da te ne bo!«

»Glej, Janče, tale piruh sem prav zdaj naredila. Najlepši je in tebi ga dam,« sili Francka vanj in mu ponuja piruh. Janče ga vzame in se smeje.

»Jaz jih bom imel sedem, Janče, sedem, da vse!« mu dopoveduje mali Tone in ves žari v razgretem veselju.

In je prišel še oče. Vse je bilo, kakor si je predstavljal še vso pot. Mlajši a piruhi, mati ga gleda s svetlimi očmi, od same sreče ne ve, kaj bi, oče se smehlja po moško, nič v zadregi.

»Tak, žena, daj no fantu žegna, več da je lačen. Taka potle se zamisli oče.«

»Ne, mati, ne bom nič jedel, nisem lačen.«

Velikonočna voščila

Veselic velikonočne praznike šele vsem domačinom, zlasti slovenskim fantom in dekletom sledoči vojak, ki služijo domovini in pa naši bratje in sestre v tujini:

Niš, II. četa II. koledarskega bataljona: Lipovšek Fr., Podolski Vinko, Pavlič Matija, Svete Stanek, Mihevc Rudi, Poznič Janko, Ekart Matko, Jančič Fr., Brejc Mirko, Slapar Tomaž, Brečelj Karel, Sečnik Janez, Mladič Joško, Borko Lojze, Močnik Tone, Trinkanec Janez, Dub Franc, Učakar Franc, Porovne Urban, Sušteršič Franc, Grad Anton, Straus Gustl, Krkuta Jože, Vale Hesarik, Ruhlitch Friderik, Vidonijski Alojz, Ramuta E., Strmole K., Bertalanč Koloman.

Sinj, VII. topniški polk: Jernej Anton, Velkavrh Mirko, Kolar Matija, Jaklič Julij, Hojnik Rafael, Strmole Jože, Fink Anton, Fridau Jakob, Letnik Lojze, Vidonijski Stefan, Vinček Ivan, Kolar Jože, Bregar Jože, Mataj Alojz, Dobrina V., Pavlin Avgust.

Priština, 31. pešpolk, mitraljezka četa III. bataljona: Bančič Ivan, Saloven Franc, Blažič Ivan, Pajer Stanek, Vrtačnik Jože, Kovac Anton, Grabnar Jože, Mikek Martin, Ostrovrtnik Rudolf, Sluga Anton, Jeglič Franc, Udovc Alojz, Hribar Albin, Blažič Anton, Šinkovec Janez, Frellich Ignacij, Vinter Ivan, Sadar Rudolf, Gorenc Karol, Florjancič Jože.

Kragujevac, 19. pešpolk: Brolih Ludvik, Celarc Franc, Pristavec Ivan, Oman Peter, Škof Ivan.

Kruševac, II. bataljon 47. pešpolka: Urbič Jože, Saje Franc, Lekša Franc, Vaidič Jože, Urbančič Rudolf, Obreza Jože, Smolčić Stanko, Očko Anton, Čoš Jože, Glušič Jože, Pavič Jože, Žuguč Franc, Enšelj Janez, Korbar Anton, Polanc Maks, Bartol P., Zupantič Lojze, Novak Franc.

Debar, 12. pešpolk: Springer Matija, Stanković Jure, Kapušin Jože, Šuklje Anton, Plut Franc, Stbler Franc, Grahek Janez, Grčić Ivan, Vojsa Jože, Rožič Jože, Retelj V., Brodarič Tone, Jesih Jovan, Miketič Ivan, Stariha Jakob, Povše Jože, Plut Jože.

Subotica, 34. pešpolk II. četa I. bat.: Miklič Ivan in tovariši.

Boka Kotorska, kr. mornarica: Šrok Avgust, Borjak Boris, Petrič Leopold, Orač Viktor, Musar

Leopold, Lampič Rudolf, Kavzer Konrad, Krupel Franc, Čurk Franc, Markelj Ivan, Stare Simon, Ravnohrib Ivan, Gruber Franc, Miklavž Jakob, Kavčič Stanko.

Vajčevo, VII. topniški polk: Meglič Josip, Bohež Leopold, Fink Rudolf, Florjancič Jože, Rezeli Alojz, Nardin Janez, Pavlin Jože, Sladič Josip, Potočar Ivan, Udovc Jože, Povh Ludvik, Hrastar Jože, Bolte Alojz.

Belgrad, topniški polk kraljeve garde: Udovc Franc, Jakopin A., Križman A., Lesar A., Tanko Ivan, Klun Joško, Kutnar J., Koželj A., Planinšek

Če vzrok ti je znan,

ne boš dolgo bolan!

pa je življenje. Samo zdrav ledodac in zdravi prebavni organi lahko protivajajo in šenejo zdravje

To je glavno pravilo zdravilne umetnosti, temu pa se pridružuje pregovor: »Če bolezen se pojavi, povprašaj najprej, kaj je vzrok pravi!«, kajti kakor pritojajo tisočletna opazovanja, je ledodac največkrat izhodišče tudi tavih bolezenskih pojavov, ki so za nevede oko videli brez vsakeh vzrokov z ledodcem. — Končno pa ne more biti vsakdo poučen o postanku vseh bolezni in torej ne more vsakdo vedeti, da nastanejo n. pr. tudi moli in mnoge druge kožne bolezni zaradi pomanjkljivega delovanja ledodca in črev, prav tako kot imajo nasprotni pojavi: hujšanje, depelenje itd., skoraj vedno vzrok v nerodnem delovanju prebavnih organov.

Tudi nerodno kroženje krvi, ki povzroča toliko obolenj, se skoraj vedno naslaga na bolan ledodac in črevesje, prav tako bledica, slaboost, slabokrvnost, nespečnost, prerano staranje itd., ker vse to je v zvezi s krvjo, kri pa je življenje. Samo zdrav ledodac in zdravi prebavni organi lahko protivajajo in šenejo zdravje

kri po telesu. Tudi poopneje tili in starostna onemoglost ima a svoj vzrok v pomanjkljivem kroženju krvi. Radi tega je dolžnost bolnih kakor tudi zdravih, starih in mladih, čistiti prebavne organe tako, kakor se mora čistiti vsak stroj, če hoče, da redno deluje.

in če nasopije močnejše kakor pomanjkanje teka, bel jek, slab okus, slab duh in ust, nerazpoloženje, kolcanje, zgaga, glavobol, zlatila, hipna slabost, motnje v jetrih, vranici in ledvicah, slabo čiščenje ali celo napruje, potem nikar ne oklevaj, temveč telo dobro prečistiš a priznanim našim sredstvom

»PLANINKA« žajem **BAHOVEC**, ki je sestavljen večinoma iz najboljših plantinskih zdravilnih zelišč. Zahtevajte pa v lekarnah izredno **»PLANINKA«** — žajem **BAHOVEC**, ki se ne prodaja paketi po 50 Din in s napisom protivajalec:

Lekarna Mr. L. Bahovec
Ljubljana (Kongresni trg)

ki pošilja tudi po pošti, in sicer 4 zavilke za Din 70—, 8 zavilkov za Din 140—, 13 zavilkov za Din 190—, če pošljete denar naprej; po povsetju stane Din 10— več.

Reg. S. br. 14212 (R. VII. 1934)

PLANINKA
TODAVILNI
ČAJ

»Kaj ne boš lačen po taki vožnji! Če grem jaz samo v Ljubljano, pa pridem domov tak kot prazna vreča. Vsega me strese!«

»Tobaka sem vam prinesel, oče,« hiti Janče, »uraca pogovor drugam, že išče po kovčku. O žegn noče slišati, vendar je mati odšla, da ga prinese.«

»Hm, Janče, jaz bi moral doli v tvoje kraje, da bi takle tobak kadil. Doma je zadnje čase tak, kot bi čunje žgal. Na, še ti prižgi!«

»Ne kadim več.«

Janče je v zadregi. Saj mu je vendar zdravnik prepovedal.

»Jaz se pa ne morem odvaditi. Kako pa si se ti mogel?«

»Nehal sem.«

In je prišla mati.

»No, Janče, zdaj pa kar sedi in malo prižgni, kosila nisem puščala, ko nisem vedeli, ali boš prišel ali ne. Se čaja bom skuhala. Morebiti bi pa kavo rajši, Janče?«

»Oh, mama, nič. Saj še s tem ne vem kaj.« Janče gleda potico, debelo posuto, rozinasto, narezano gnjat, hren, a mu vse skupaj prav nič ne diši.

»Jej, fant, le jej, saj vidim, da si tako zdelan. Kar bled si. Potreben si, saj vem in ne brani se kakor tujec.«

Janče je slišal besedo tujec. Saj res, tujec je. Če bi ne bil, bi ne skrival, naravnost bi povedal, da je bolan. Potem je privrkal zakašljaj, na drobno in iz prs, da je zahrkalo v njem. Samega sebe se je prestrašil in je še bolj zbledel.

»Pa kašljaš, fant, kašljaš.«

»Ne bo hudega, malo sem se prehladil.«

Clovek ni vaje voznje, pa brž kaj stakne.«

»Čaja ti skuham, Janče.«

»Le.«

»Premalo paziš!«

Janče molči in se obrne proč. Tudi mati molči, Janče pa dobro ve, da mati nekaj sumi. Zaganja ga v grlu in v prsih, sam čuti, da bi moral spet zakašljati. Potem vzame košček s krožnika in skuša jesti. Pa se mu upira, čeprav že od jutra ni ničesar pokusil. S težavo požre, zastaja mu v suhem grlu. Kaj, če mu mati zdaj pogleda v oči in mu naravnost reče: Janče, bolan si! Kaj naj reče? Taj? Tajiti pred materjo ne more, resnice povedati ne sme!

Mati je bila v kuhinji, drugi v hiši. Mnogo so imeli pripovedovati in Janče je govoril. Potem je oče vstal in šel v kuhinjo, kjer je bila žena sama. Nekaj časa sta molčala. Potem reče mati:

»Kaj misliš, lani se mi je zdel vse bolj fant. Kakor ga pogledam, se mi zdi, da ima prav velike oči.«

»Ni pravi, ne. V obraz je bil kot zrelo jabolko, zdaj je pa tak kot zelena tepka.«

»Bolani je.«

»Bolani...«

K procesiji gredo. Spredaj dekleta, zadaj fantje. Med njimi Janče. O vsem se menijo. O pirkih in o žegn, o velikonočnem ponedeljku — fantovskem prazniku — kot nekdo pravi, o tujih krajih govore z Jančtom, o delu in zaslužku, o tovarnah, pa spet o prazniku in o procesiji, o banderu. To je fantovsko: o banderu. Bogue, kdo ga bo letos nosil? Lani so ga Cene, Vorenc in Janče.

»Bi ga pa še letos.«

»Bi ga pa! Saj smo dobri!« de Vorenc.

»Jaz ga ne bom,« reče Janče.

»Beži no in nikar se ne puntaj!«

Janče ve, dobro ve, zakaj ne. Slab je. Vožnja, prehlad, neprespanost, vse, vse — in še bolezen. Pa jim tega ne pove, ne sme, ne upa si, morebiti bi se jim še smilil. O, saj! Pa zakašlja in pljune ob pot. Nekoliko naprej sklonjen stopa. In potem:

»To je prav za prav domača, vaša reč, fantje. Jaz tako rekoč nisem domačin. In domačih imate dovolj, saj bi marsikateri rad. Seveda bi. Ljudje bi pa rekli, da sem prav zato prišel domov, da bom bandero nosil.«

Janče se opravičuje z okorno besedo. Težko govori, sapa ga duši, zdi se mu, da prehitro hodijo.

»Pojdi, pojdi, Janče! Če pa bandera ne češ nesi, pa tudi pirha ne dobiš, da veš!«

Janče se je ozri, da bi videl, katera je. Korenova Rezika, seveda! V blede lice mu je za hip šinila kri, na njem je obvisel Rezikin pogled kakor nekaj očitajočega, ponižujočega. Janče je sam začutil na likih suhoto in bledico — kri mu je brž upala. Za božjo voljo, če zdaj bandera ne nese, ko so vendar fantje za to, kaj bodo pa rekli? Saj bodo uganili, zakaj noče. Pa saj mu je bilo to vsako leto največje veselje! Pa vendar, šibak je in bolan, če bi bandero nosil, bi se samo ljudem izpostavil kakor nalašč in bodo videli in govorili, da mu gre slabo, da je bolan, da... Kaj pa bodo spet dekleta rekla? Rezika... Da je prevzeten in da ne mara domače družbe.

»No, pa ga boš vseeno.«

RADIO

od 18. aprila do 25. aprila.

Vaak delavnik: 12 Plošče. 12.50 Poročila. 13 Čas, plošče. Okrog 17 Program za naslednji dan. — Četrtek, 18. aprila: 18 Plošče. 18.20 Slovenski velikonočni običaji. 18.50 Plošče. 19.20 Čas, jedilni list. 19.30 Nac. ura. 20 Postne pesmi. 20.45 »Sedem besedi«. 21.45 Čas, poročila. — Petek, 19. aprila: 19 Zbor bogoslovcev poje Jeremijevo žalostinke. 19.30 Plošče. 20 Stabat Mater. 22 Čas, poročila. — Sobota, 20. aprila: 18 Prenos zvonjenja in velikonočne procesije od Sv. Petra v Ljubljani. 19.30 Zunanji politični pregled. 19.50 Čas, jedilni list. 20 Velikonočne pesmi. 21.30 Volina in politična poročila. 21.45 Čas, poročila. 22 Plošče. — Nedelja, 21. aprila: 8.30 Orgelski koncert. 9.15 Plošče. 9.45 Versko predavanje. 10 Prenos iz stolnice. 11 Radijski orkester. 15 Plošče. 16 »Osojski spokornik«. 17 Koncert godbe »Sloga«. 19.30 Nac. ura. 20 Čas, jedilni list. 21.10 Vokalni koncert. 21.30 Čas, poročila. 21.50 Pojoča žaga. — Ponedeljek, 22. aprila: 7.30 Kmet. predavanje. 8 Plošče. 8.20 Poročila. 8.30 Mladostniški sekatej. 9.15 Prenos iz franc. cerkve. 9.45 Plošče. 10 Vajeniško razmerje po obrtnem zakonu. 10.20 Klavir. 10.40 Slovenske narodne. 11.40 Otroški ura. 15 Plošče. 16 Velikonočni običaji. 16.45 Kmečki trio. 19.30 Nac. ura. 20 Prenos opere iz Zagreba. — Torek, 23. aprila: 18. Otroški kotiček. 18.20 Zgodovina kruha. 18.40 Mednarodni hotelski red. 19 Čas, jedilni list. 19.30 Nac. ura. 20 Volino in politično poročilo. 20.15 Operne arije. 21.30 Čas, poročila. 21.50 Magistrov šramel. 22.30 Angleške plošče. — Sreda, 24. aprila: 18 Plošče po željah. 18.30 Pogovor s poslušalci. 19.20 Čas, jedilni list. 19.30 Nac. ura. 20 Komorni trio. 21. Slovenski vokalni kvintet. 22 Čas, poročila. 22.20 Plošče.

gledajo, naravnost v oči, v lica ga gledajo, kakor da vsi hkrati sprašujejo, in nikomur ne more odgovoriti. To so tisti ljudje, ki se jih je tako bal, da ni upal glave okreniti nazaj, da bi ga ne videli. »Zdaj vsi vidijo, vsi vedo, da sem bolan,« to je bila najstrašnejša misel. Bolan, bolan, da ga je bandero zvilo. Pa je spet kašljal, pred njim je pa plavala v zraku na banderovih drogovih žalostna Marija s sedmerimi meči...

★

Janče je še tisti večer legel. Mati mu je vsa objokana nosila čaja in vsega, kar je hiša zmogla. Oče ni govoril in se ni rad dolgo mudil pri njem. Bratje in sestre so hodile po prstih, plašno so se ozirali nanj. Jančeta je bolel njihov bojazljivi pogled.

Na veliki ponedeljek so prišli k njemu fantje, proti večeru dekleta. Vsi so vedeli, kako je z njim, da bo kmalu umrl, pa so govorili pri njem, da dobro izgleda in da mu je že mnogo boljše. Korenova Režika mu je prinesla pirhov, skušal se je naasmehiti, ko jo je pogledal, a njegov smeh je bil čudno bolesten in suh kakor ovela roža, povrhu ga je pa še sredi smeha posilil kašelj.

Janče je pešal.

Neki večer je čudno govoril in nazadnje je samo še o banderu vedel nekaj povedati: »Vorenc, ali sem zgrešil?«

Sonce je sijalo in vse je raslo in kipel v zemlje, vse mlado je vstajalo, ko so Jančeta pokopavali.

V vsako hišo Domoljuba!

10°

Dvojmoč Fr., Kocijan St., Globokar Fr., Oprešnik M., Kržan A., Banič Jože, Hribar M., Juh Ivan, Strnad Drago, Valte Fr., Zajo Josip.

Slovenska Roženenska bratovščina v Holt-hausenu: Dolinšek Vilhelmina, Klevišar Julijana, Ulčar Jera, Ulčar Marija, Sattler Marija, Sever Marija, Ašič Jožefa, Vozelj Marija, Rehar Jožefa, Vozelj Terezija, Beuc Františka, Vodusek Adolfina, Gaberšek Marija, Golc Marija, Legvart Marija, Berlec Marija, Burin Ana, Hočevnar Margareta in Klemen Ivana.

Društvo sv. Barbare v Herne-Holthausen: Dolinšek Ahac, Hrvat Anton, Klevišar Jožef, Mohar Jožef, Kodrun Franc, Sattler Filip, Orožen Franc, Vidmar Franc, Copar Andrej, Zrebel Franc, Jazbinšek Simon, Beuc Anton, Sever Jožef, Ulčar Ivan, Ulčar Jakob, Ulčar Anton, Ulčar Stefan, Vauhnik Franc, Lapornik Matija, Mlekuš Franc, Vozelj Jakob, Vozelj Jožef, Petc Blaž, Legvart Anton, Vodenik Jožef, Kavšek Dominik, Vodusek Karl, Dunaj Franc, Jazbinšek Pavel, Omerzel Jožef, Perše Anton, Hirs Anton, Troja Matija, Orožen Franc, Dežan Franc, Belaj Andrej.

Toronto — Canada: Anton in Katarina Kolčevčar.

NAZNANILA

d »Hitro, hitro čas beži...« Za romanje na Trsat, združeno z brezplačnim izletom z ladjo po morju na otok Krk, v dne 18. in 19. maja, se je treba takoj prijaviti in plačati do 1. maja vsaj romarsko izkaznico, vozovnico pa do 10. maja. Podrobna pojasnila dobi vsakdo zastoj v romarskem listu, še sporoči svoj naslov upravi lista »Po božjem svetlu«, Ljubljana, Vrazov trg št. 4.

n Predvor nad Kranjem. Gledališko in pevsko društvo uprizori na velikonočni ponedeljek in na belo nedeljo ob 3 popoldne v ljudskem domu Vombegarjevo satirično veseligr »Zlato tele« v petih slikah. Vljudno vabimo!

n Preserje. Naši fantje in dekleta bodo na veliki ponedeljek igrali v naši dvorani lepo jalenovo dramo »Dome«. Igra je ena redkih, res lepih slovenskih izvirnih dram; snov je vzeta iz kmečkega življenja in bo za vse tem bolj zanimiva. Vas vabi preserski pevski zbor.

Listnica uredništva. Dopisi, ki jih je prejelo uredništvo v torek, morajo čakati na prihodnjo številko!

Janče ne sliši zvonjenja, čeprav z vsemi zvoni, da leti skoz ušesa. Ne sliši pevcev, ne sliši močakarjev, ki za njim godrnjaje molijo rožni venec, samo bandero vidi, rdeče pobarvano lato, ki ga zanaša zdaj na desno, zdaj na levo.

»Janče!«

Fant ne sliši.

»Janče! Bolj naravnost!«

»Ali sem zgrešil?« se zave fant.

Potem ga navije kašelj. Z vso silo stiska bandero, prsti so trdo prižeti, kot pribite tišč k lati. Pa ga spet zanese v stran, da z nogo stopi na njivo. Zdaj, zdaj bo spet zakašljaj, kravabo bo pljunil, v njem se trga in lomi. Pot mu teče s čela po licu, proti ramam ga zabole roke, zobe stiska, kot bi se nečesa bal. Bog pomagaj, spustiti vendar ne sme! Ozira se po Vorencu tam na drugi strani, velike steklene oči iščejo v praznini, kot bi nekoga ponižno in sočutno prosile pomoči, usmiljenja. Potem se zagleda kvišku, v bandero in vidi na njem sliko žalostne Marije s sedmerimi meči v prsih. Čudovito lepa se mu zdi slika, barve se prelivajo druga v drugo kakor glasovi cerkvenih pesmi. Janče se začudi, da je že tolikokrat bandero nosil, pa šele danes vidi na njem žalostno Marijo. In spet gleda topo, kakor iz vode Vorencu.

»Vorenc! Jaz — jaz — « šepeta komaj slišno.

»Peter!« reče oni in se ozre v procesijo nazaj.

Priskočil je fant, poprijel in preden se je Janče zavedel in spoznal, kaj se je zgodilo, je bil že pomešan sredi med močakarji. In vanj

Novi Sad, globlja pošta: Pavlić Avgust, Ander-
lić Franc, Rovanské Vid, Podgoršek A., Bartol D.,
Rožane Rudolf, Pezdirc Leopold.

D. Čičev, šand. postaja Josip Mauser.
Djakovica, podčastnik šola 56. pešpolka:
Škvarc Jože, Opaljk Janek, Kostevec Janek, Ivanšek
Janek, Dimitrovič A., Mežnerak L., Priveršek L.,
Banič Fr., Krošelj Janek, Sopuh Jože, Kukovič
Ivan, Kramer Franc, Veber Alojz.

Kruševac, 47. pešpolk: Prah A., Salmić A.,
Rokob Ivan, Škoberne Vid, Soln Josip, Dornovšek
Stanko, Penca Franc, Spiler Miha, Dimc Vinko,
Zičkar Vinko, Zemljak Anton, Zelič Vlad, Umek
Rudolf, Cvetko Fr., Soba A., Saje Fr., Kaluder Fr.,
Vance Fr., Podlogar Fr., Umek Jože, Kadiš Peter,
Suln E.

Kragujevac, pirotehnik: Ferme A., Bajc Vinko,
Lorber St., Geršak Ivan, Kušar Pavel, Krek Fr.,
Bentek Ivan, Bizant Ivan, Andoljšek A., Levec Fr.,
Malus Avgust, Kovač Josip, Hribar Luka.

Belgrad, IV. bat. pešpolka kraljeve garde: Ce-
zar Fr., Stare A., Grošelj Vinko, Cerar Stanko,
Ljudoviko P., Osolnik St., Gregorc A., Eržen Fr.,
Jarc Jernej, Svetlin Fr., Drolac A., Starin F., Urba-
nec A., Godec Fr., Papler Mirko, Ropret M., Bo-
gataj Fr., Brtoncelj Stefan, Ušeničnik Jože, Kejzar
Anton.

Petrovgrad, I. divizija težkega topništva:
Markić Matej, Kuzman K., Planinšek Bruno, Lebes
Josip, Pogačar Janek, Koren Jože, Pavlić Jože,
Božnik Jože, Sedej L., Simić Slavko, Galin Fr.,
Petek A., Brodnik Josip, Avbršek Pavle, Pavliha
Stanko, Volovšek Josip, Zorko Josip, Hribar Jože,
Čuk Martin, Pešjak Jože, Jenko Gabrijel, Pelko
Florijan, Kranjc Ivan, Ferenčak Vinko, Srabotić
Avgust.

Novi Sad, topniški polk: Kuster A., Rotar P.,
Egarter Josip, Kovačič Fr., Marjetič Jože, Vihar
Ivan, Jakomin Ign., Pezdirc Ivan, Belec Fr., Samec
Jože, Lah Avg.

Djakovica, mitraljezka četa 56. pešpolka: Zič-
kar Janek, Bentin A., Colarič Nace, Držanič Fr.,
Arh Jožef, Arh Janek, Umetič Fr., Gorenc M., Gre-
gorič A., Stanjko A., Cvrtila Fr., Salmić A.

Novi Sad, meteorološka šola: Koncilijska Miha,
Rozman Peter, Rode Polde, Casagrande Egon, Do-
bertek Tit, Odlaček L., Kveder J., Hameršek B.,
Knez Albin, Tomanič R., Ravnič St., Sumrak St.

Kruševac, 47. pešpolk, oddelek za zvezo: Ko-
tar A., Česnovar Jože, Resnik A., Brežnik Konrad.

»Prava reč! Malokrat si doma, privoščiš si
to veselje!«

»Pot me je utrudila. Saj sem šele opoldne
prišel.«

Pa se je nazadnje vendarle vdal. Saj ne
more drugače. Lahko bi kaj sklepal in su-
mili, tudi zameriti se ni dobro. Naj bo, zobe
tisne, zbere vse moči, ni vrag, da ne bi šlo!
Da je bolan in da ga v prsih tišči, tega jim
vendar ne more kar naravnost blekniti, saj
bodo še tako prezgodaj vedeli...

In je šla procesija čez polje. Zvonilo je
in zvončkljalo, peši so in molili, Janče je pa
nosil bandero. Potil se je, že je dvomil, ali bo
šlo ali ne. Pa je šlo!

Ze daleč so. Janče ne gleda ne na desno
in ne na levo, samo naprej; boji se, da bi ga
kdo v obraz ne videl. Bledica mu objema bela
lica, zdi se mu, da ga tisoč oči išče, da se
tisoč čudijo njegovi šibkosti, vsi ga vprašu-
jejo po zdravju, po boleznih, čudijo se, da se
mu roke tresejo, da so mu mišice tako krče-
vito nabrekli, da ga zanaša kot pijanega.

»Jeh, jeh, pogledj ga Jančeta, pa ti gre
bandero nositi! Saj pravim, prav nič se ne va-
ruje!« vzdihuje Zalarjeva mati svoji sosedki, ko
pridejo izza ovinka in ona zagleda Jančeta
pri banderu. In spet:

»Pokončal se bo!«

»Pojdi no, takle fant!« jo tolaži sosedka.

»Fant, seveda, fant — pa je ves prehlja-
na, ni zdrav; zdaj se bo pa še tu potil!«

»Mlademu nič ne škoduje.«

»Škoduje, škoduje,« zavrača mati. »Veš,
čudno je shujšal, nekaj mu bo.«

Potem pobožno molijo naprej.

PO DOMOVINI

»Miklova Zala« (Jesenice)

Društvo »Aliza« pripravila narodno spovednico »Miklova Zala«. Besedilo je glasba sta na novo predelani. Vloge so porazdeljene med najboljši moški, tako da lahko spoma da bodo gledalci zadovoljni. Ker je veliko zanimanje za to delo donaa in v okolici, javljamo, da bo krsna predstava na Veliki noč ob 5 zvečer, za okolice pa na Veliki ponedeljek ob 3 popoldne, da se lahko vrnejo z referatimi vlakom domov. Vstopnina je smislena na 19, 8, 6, 4 Din.

Proslava naših mamic (Kočevje)

Vse solze od ganotja smo prišlele: Kako je lepo, kako ljubko, da sega naravnost v srce. To vse smo videli 10. aprila v Marjinem domu. Tako lepo znajo naše matičke naučiti menda res samo č. m. usmiljenke, katerih skrbnim rokam so izročili naši otroci. Z vso vsmo sejejo ljubezen in hvaležno spoštovanje do staršev v otroška srčca. Kako blagodejno vpliva na nas misel, da se otroci vzgajajo v krščanskem duhu, medtem ko je danes povsod toliko verske mlačnosti. Častite sestre! Silno smo Vam hvaležne, da tako nesebično in potrpežljivo delujete med nami, nam in našim otrokom v korist! Bog Vas živi ter blagosilja in poplaja Vaše plemenito delo!

Slovesnosti v slovenskem Lurdu. (Rajhenburg)

Z ozirom na slovesnosti ob zaključku svetega leta v francoskem Lurdu in na pobudo prejšnj, lavantinskega knezstva se bo v dekanijski Videm tretji dan (28. april — Bela nedelja) tridnevne pobožnosti, praznova v baziški Lurški Marije v Rajhenburgu po temle sporedu: 1. Ob 4, pol 5, 5 in pol 6 jutraj tihle sv. maše po namenu svetega očeta. 2. Ob 6 pridiga, slovesna sv. maša, med sv. mašo skupno sv. obhajilo. 3. Ob 8 do 9 molitve pred Najsvetjšim. 4. Ob 10 pridiga in pontifikalna sv. maša z veliko asistenco. 5. Zahvalna pomen in blagoslov. 6. Pesem »Povsod Bogas! — Rektorat baziške vabi vernike k obilni udeležbi.

Versko življenje. (Blaževica)

Od 17. do 21. marca smo imeli duhovne vaje za žene in dekleta. Udeležna je bila zelo velika, ker so bile poleg domačih porabljene tudi žene in dekleta iz župnije St. Ožbaha. Zelo lepa je bila sklepa pobožnost. Po sv. maši so bile udeležence, katerih je bilo nad 300, sprejete v družbo žudodelne svetinje in so prejele svetinje, kot spomin na duhovne vaje. Bog dan, da bi sprejeta milost obrodila sadove in s tem prišla blagoslov celih župnij. Vsem gospodom, ki so udeleženi, predvsem p. misijonarju Bog povrni! Tudi možje in fantje iz apostolstva, katerim so se pridružili tudi drugi, so za praznik sv. Jožela prejeli sv. zakramente in se s tem lepo pripravili na Velikonoč.

Divji lovec na prostem! (Vauje gorice pri Brezovici)

Godbeni odsek gasilske čete priredi na velikonočno nedeljo in ponedeljek, obkrož ob pol 4 popoldne pred cerkvijo v Vaujih goricah, narodno igr »Divji lovec«. Ta predstava bo v letošnjem letu brez doma v ljubljanski okolici prva, ki se bo vzpostavila na prostem in poleg tega se na zelo prijetnem holmu, raz katera je na vse strani prav prijeten in udoben razgled. — Vsi znanici in prijatelji od blizu in daleč najljubšeje vabljeni.

Razno (Vavta vas)

Se od nas nekaj novic! Dobili smo novega ž. župnika Jožeta Kresa. Bog blagosilja njegov trud v blagor naših duš! — Duhovnih vaj za moše in fante smo se z malimi izjemami vau udeležili. Prelep je bil sklep duhovnih vaj, ko so se vsi udeleženci zgnili okrog obhajilne mize. — Na tih nedeljo zvečer smo blagoslovili evaristični križ, kamor smo se podali možje in fantje v procesiji z lučmi. C. g. kanonik Sešek je po krasnem nagovoru izvršil blagoslov. — Naše prosvetno društvo lepo deluje. Dramatični in tamburaški odsek sta zelo živahna, sedaj se pa snuje še pevski odsek. —

Dobrega časopisa imamo precej, vendar pa ne smemo nehati prej, dokler ne bo zabajal v vsako našo hišo vsaj en dober časopis. — Španska bolezen se zopet oglašja. Umrl je oče treh neoprekiranih otrok Martin Kumeš iz Praproč. Bog mu dai večni mir! — Kriza je pri nas vsakdanji gost. Včasih je bilo zaslužka dovolj, danes pa giblje le še par tag pa se tam le plača delarstva beraška.

Novice

(Stare Fufine v Bohinju)

Mi, Bohinjeci, pojemo, da pri nas zima 13 mesecev traja. Letos je kazalo, da ne bo, pa je v aprilu nenadoma zavilo in padlo snega več kot dovolj. »Dilce« se ne bodo šle v pokoli! — Oklaj je pri nas vsako nedeljo polno, tudi v postu. Pa ne onih s prižnice, ampak onih pred cerkvijo, za katere je vse ena nevesta: kriza. — Čez hudournik Ribnico smo vendar dobili dve brvi, ki smo jih dolgo postrali. — Naši gasilci prav pridno delujejo zlasti v dramatik. Letos so nam pokazali več lepih iger, ki jih občinstvo prav rado obiskuje. Za nedeljo 22. t. m. pripravljamo krsno predstavo komedijo »Fantazija brezposelnega Bizjaka«, ki jo je spisal brezposeln domaćin. Vse priprave kažejo, da bo ta predstava nekaj izrednega. Vljudno vabljeni!

Iz dolenskih Benetk (Kostanjevica)

Saj vem, da je pomlad že povsod, pa so nemara le pri nas črešnje prej zacvete kot drugod. Če bo toliko črešnje, kot je cvetja, bo že nekaj. Marelice pa niso bile posebno razpisne s cvetjem. — Volitve so vedno bliže, pravega zanimanja pa ni. Bolj važno je, s čim in kako se preživeti do tedaj, ko bo kaj zrastlo. Krompir sedaj sadi. Pa je za seme velika zadržaja in še dvomljive vrednosti je lanski domači pridelek. Koruza in mka je pa te dni prišla na občno in so je nekateri lahko precej dobili, drugi pa tudi ne. Draga pa ni bila, po 80 par kg.

Razno (Smartno pri Litiji)

Poleg drugih priprav na kongres, smo imeli tudi duhovne vaje za moše in fante in sicer v Smartnem in Litiji. Oboje so bile zelo dobro obiskane in so veliko dosegle za pozitivno evarističnega življenja in bile v tem oziru najlepša notranja priprava na kongres. — Na cvetno nedeljo pa je bil blagoslovljen evaristični križ. Stoji ob cesti Smartno—Litija. Je hrastov in visok 16 m.

Gustav Striša:

VINSKE GORICE (Dalje.)

Starcu zablesti solze v očeh, ko se ozre okoli sebe:

»Kako prijazno je tukaj in kako lepo in mirno bom lahko živel! Da, dokler se ne vrneš, bom skrbel za hiško še vse bolj kakor bi bila moja. Tudi delal bom, kar bom mogel, saj ni bodo sosedje tudi radi prišli, ker jih ne bom več nadlegoval z beračenjem!«

Prijateljsko sta si stisnila desnici.

Bočkajev je dobil zavarovalnico, vinograda pa ni prodal in je kar čez noč zginil na tujce so govorili ljudje tisto jutro, čeprav so že zdavnaj vedeli, da bo šel. Le to jim ni hotelo v glavo, da je prepuštil bajto staremu beraču in pijancu Buški.

Marsikdo je zmaheval z glavo, ko je čul, da se je prosjak naselil v Bočkajevi bajti. Buška pa je bil vesel in srečen. Kar pomladil se je. Prišel je nositi glavo pokonci, žganjice se niti dotaknil ni več. Le črička se je včasih še naseljal, a sicer je postal kar nekam drug človek. Sosedje so bili zadovoljni, ker jih ni več nadlegoval z beračenjem, sami so mu radi preorali zemljo in mu še dali seme za sotev.

Bočkajev vinograd pa je samoval na griču brez hramčka. Sonce je prijazno žarelo in sproščalo na traje svoje slepeče žarke, a prijaznega vinskega hrama ni bilo nikjer! Tipali so žarki, stikali med zelenjem, se izgubljali v senco, a nikjer ga niso našli. In od nobene strani ni bilo

skrbnega Jože, da bi hitel v hrib, se pogovarjal s prirodo, s trstjem in grozdičjem ter svojim prijaznim hramom in občudoval lepe vinske gorice kakor včasih.

Le stari Petrač se je večkrat oziral tja čez in se praskal po temenu. Ni mu hotelo v glavo, da tista krpa vinograda še zljaj ni njegova.

V vasi je žeganje. Veselo potrkavajo zvonovi. Fantje in dekleta se zbirajo na travniku za cerkvijo, kjer na položni vzpetini stoji mize in stoli ter toči stari Bende cviček kisla kakor vrisk ter prolaja pečenje in flautate, ponuja pivo, se smeje in zadovoljno brunda.

Bende je suhljat, tršat stari ogorelega obraza, ki je ves razbrzdani kakor suha spokana njiva. Mrko se ozira po mizah, kakor bi nečesa pričakoval, se večkrat hitrože zareži med svojim tihim ujedljivim smehom in epet hiti natakati. Hei Francka mu pomaga, a domaći hlapec nosi na mizo.

Starejši vaščani posedejo po oddaljenih mizah, kjer se glasno pogovarjajo, jedo mastno pečenko in klobase ter se zalivajo z vinom.

Bende ima oster pogled, a še ostrejši spomin! Za vsakega vje, koliko vina ima, koliko je pojedel in pokadil. Nikogar ne preze, če sam noče, a to zna tako, da je vsak prepričan, da ga res ni opazil. Prijazno kima prihajajočim gostom, pozdravlja, molze svojo sivo brado in mežika s svojimi drobnimi rjavimi poseknimi očmi. Sršče siva obrvi pa skrivajo njegove nemirne misli, ki priganjajo ljudi, jih silijo naj vendar mnogo pojedjo in popijo, naj se počeno nasitijo in si privoščijo vsega ter plačujejo in uživajo tako dolgo, da bodo spraznili do dna svoje denarnice.

Tudi Jeranova sta prišla. Oče in hči sedeta k zadnji mizi in se komaj slšno pomenkujeta. Milka se zamišljeno ozira na leseni oder, kjer plešejo veseli pari in svirajo godci. Radovedno ogleduje te radostne ljudi, med tem, ko je sama vsa otožna in zapuščena. Vedno mora misliti na svojega izvoljenca, ki ga ne more pozabiti. Da, zdaj čuti, da ima Jože še mnogo rajši kakor prej, zdaj, ko ni več v njeni bližini, čuti še vse drugače zanj. Vsak dan ji je huje, ker jo je zapustil in odšel brez slovesa. Zdjaj še spoznava, kaj je ljubezen, ko zaman hrepeni, da bi se prikazal in ji ponudil roko ter se ji ljubeče nasmejni.

Oče jo opazuje in ve, kaj ji je, a molči, pogreznjen v svojo bolečino.

Vsa priroda na okoli je vesela, kakor bi se razposajena in sproščena spojila s temi rajajočimi ljudmi. Mlado žito brsti in sami v vetru, da se zbučuje kak šepetajoči odmev poskočne godbe, kadar muzika preneha. Glasovi harmonike so vedno bolj nebrzdani, vmes pritiska bas in cvilijo gosli. Zvonovi glasno brne in dekleta se domdeva, da še drevje za cerkvijo veselo kima in šepeta razposajeno pesem.

Milka je tako žalostna, da komaj čaka, da bi odšla. Sama je rada šla sem, a nobenega obzanka nima. Komaj se je vseda, ji je že vse odveč. Ne more se vzdržeti v to veselje in kar tuji so ji rojaki v tem jasnem popoldnevu, ko veselo rajajo, se smejejo in zabavajo ter pozabljajo svoje skrbi.

Jeran je mrk in vedno bolj otožen, tih sedi in pije. Počasi srka vino in se ali s flautatom, ki ga je tako hlastno vzel z mize. A komaj je ugriznil vanj, se je pokasal, da je segel po njem, samo grenkoba začuti v ustih, čeprav je cvrtje okusno in dobro. Na lepše

V petek je prišlo 50 mož in fantov, da so ga postavili. Ob priliki blagoslova se je iz župne cerkve razvila veličanska procesija, posebno veliko je bilo moških, vseh navzočih pa do 2000. Lepa je bila ta slovesnost in bo vsem navzočim ostala v neizbrisnem spominu. — Na belo nedeljo po prvi sv. maši bo občni zbor Kmetijske družnice in sicer v žoli. Na sporedu je zanimivo predavanje g. Ruplja iz Ponovič. Ker je predavatelj znan po svojih predavanjih že za časa kmetijskega tečaja kot dober, praktičen predavatelj, bi bilo škoda to njegovo predavanje zamuditi. Člani, pridite vsi, sli-šali boste marsikaj novega!

Razno.

(Bučka na Dol.)

V marcu smo imeli vročino in sušo kot v naših dneh. V vinogradih so vriskali kopači in ljudje so pravili, da so že slišali kukavico. Pa je nastopil muhasti april in nam nalil kapnice ter nam nametal snega, da smo se resno bali poboze, zlasti na trti. — Do konca februarja smo imeli ravno osem rojstev, osem porok in osem mrličev. Nekaj nevest je odšlo v druge fare tudi nekaj srebrnih in zlatih porok smo imeli. V večnost so odšli: več let bolna Poljančeva mati, ki ima sina župnika v zagrebški nadškofiji, Alojzij Krašovec, dobrotnik župne cerkve, posestnik Franc Selak, neumorni odbornik hranilnice ter nadbudni 20-letni Rudolf Aysee iz Strita, ki se je na lovu ponesrečil. — Tudi na evharistični kongres se pripravljamo. Vsak teden je več ljudstva pri sv. obhajilu. Dan celodnevnega čiščenja smo prebili med molitvijo in petjem pred Najsvetejšim. K sklepu smo imeli veličastno procesijo v večernem mraku... Zahvaljujemo č. gg. kaplanoma za sodelovanje pri slovesnostih. — Za Jožefovo smo imeli moški tridnevne duhovne vaje. Udeležili smo se duh, vaj do malega vsi fantje in moške. — Tudi evharistični križ bomo v kratkem postavili.

Duhovne vaje in drugo

(Šmihel pri Žužemberku)

Zadnje tri dni cvetnega tedna smo imeli duhovne vaje za moške in fante. Vodil jih je č. g. Franc Novak, kaplan v Doberniču. Udeležba je bila izredno množična. G. kaplanu ves trud povrnj ljub. Bog, naši župniki pa naj obrodijo duhovne vaje obilo sadov! — Lani smo se hvalili, kako malo je bilo mrličev minulo leto, namreč samo pet; letos pa je smrt pokosila že pet mož.

Med temi je umrl najstarejši Janez Blatnik, star 94 let, ki je bil zadnji faran, ki se je udeležil vojake s Pijemontezarji l. 1866. Cvetni teden pa smo pokopali 48 letnega Jožeta Mrvarja, cerkvenega ključarja in posestnika v Dečeh vasi. Vsem daj Bog večni pokoj!

Evharistični križ

(Zgoranje Ribče)

V nedeljo, 31. marca je pri nas č. g. moravski dekan blagoslovil evharistični križ. Veliko ljudi je bilo navzočih, čeprav so za slovesnost šele jutraj zvedeli. Vse stroške za postavitev križa je prevzel g. Fr. Koci iz Zg. Ribč. Res lep zgled požrtvovalnosti! Vsa čast mu! Škoda, da križ ne stoji na malo bolj vidnem mestu.

Versko življenje

(Št. Jernej na Dolenjskem)

Od 5. do 15. aprila se je razvila nad našo faro rosa božje milosti. Obhajali smo sveti misijon. V odlični meri zaslužijo pohvalo moške, ki so se res postavili. Morda ni hiše v fari, ki bi ne bila po vseh svojih članih prešla v srce Kruh nebeški. Bog daj, da bi bile koristi in uspehi misijona trajni! — Na velikonočni ponedeljek bomo zopet pohiteli k naši lurski kapelici, kjer bo ob 10 sv. maše, pri-

diga in litanije. Prav lepo, da obhajamo prazniški spomin pri lurski Materi par dni prej, predno se Bodo v pravem Lurdu na Francoskem vršile tridnevne pobožnosti in sv. maše za sklep svetega leta. — Na belo nedeljo zvečer ob mraku bomo proslavili zaključek svetega leta s procesijo in se bo ob tej priliki blagoslovil evharistični križ. — Zbirka za evharistični kongres je dosegla za današnji čas znatno vsoto. Družinska zbirka 1137 Din, mladinska zbirka 170.50 Din, Marijin vrtec 127 Din, skupaj 1434.50 Din. Vsem darovalcem naj bo Evharistični Križ plačnik! — Zdaj pa samo še poguma in še nekaj požrtvovalnosti, da bomo v čim lepšem številu sodelovali pri evharističnem slavu v Ljubljani.

Razno.

(Mekinj.)

Na belo nedeljo bo pri nas cerkveno žegnanje s službo božjo ob 9 in ob pol treh, obkraj s pridigo. Ob štirih pa bo cerkveni pevski zbor vprižoril v Društvenem domu novo štiridejansko narodno igro s petjem »Črna žena«. — Vihar koncem marca je tudi pri nas zaplesal uničevalen ples. Tako je treščil ob tla Spornov kozolec z vsemi 13 predeli, pri čemer se je skoraj vsa opeka razbila. V svoji jezi je malokateri strehi prizanesel, da je ne bi nič

Starostne bolezni v mladosti, mladostna radost v starosti

Kdo bi si še pred nekoliko desetletji predstavljaj, da bomo imeli naprave, s pomočjo katerih bomo lahko po mali kretnji svoje roke poslušali radio-postaje vsega sveta, ne da bi se pri tem zgenili iz niše? Nadalje potniška letala, na katerih bomo mogli v teku par ur preleteti kako celino, pa babice in dede, ki bodo tekmovali s svojimi otroci in vnuki v plavanju, na ledu in na smuceh?

Pred petdesetimi leti so naši sivolasi stariči pozimi posedali v zaprku — danes pa gojijo sport in prijeto svoj Planinka čaj Bahovec, da držijo kroženje krvi in svoja prebivala v redu. Medtem ko smo se prej morali že v mladosti boriti z boleznimi starosti, uživamo danes celo v starih letih mladeniške radosti.

Danes je tudi manj izobraženim ljudem znano, da so lepota, mladostna zunanost, moč živcev in odpornost telesa odvisni prav toliko od organov za prehrano, kakor se da iz zapirja telesa, iz slabe kože

lica, iz starikave zunanosti, nervoznosti in potrnosti sklepati, da prebivala ne funkcionirajo v redu. Vse to se opazuje po pogostem glavobolu, nespečnosti, napihovanju telesa, po obolenju radi sečne kisline, hemoroidih, slabosti srca, kopicenju maščobe, zapeki itd.

Statistike sicer javljajo, da umira večina ljudi za obolenji krvotoka, prebavil in dihal, toda v primeri s preteklim stoletjem je vendar umrljivost znatno padla in se je življenjska doba zelo podaljšala.

Vsekakor se more zlasti pri slabih prebavi, lenem delovanju črevesja in napetosti telesa, kakor tudi pri nezadostnem delovanju krvotoka priporočati temeljito čiščenje organov. Radi tega se je toliko razširilo zdravljenje z mineralnimi vodami in čaji, posebno pa spomladansko zdravljenje s Planinka čajem Bahovec, ki se, kakor znano, izdeluje v lekarni Mr. L. Bahovec v Ljubljani iz zelo skrbno izbranih zdravilnih planinskih zelišč.

čase misli, ki jih je preživel. Skrb za davke mu zdaj gubanči čelo, dolg pri Jeronu mu črta in obraz globoke gube. Misel za misljo se mu podi po glavi, saj noč in dan samo razmišlja in razglablja, kaj naj ukrene, se vsega skuša otrestiti, pa ne more pozabiti, ker ve, da ne sme, da mora najti rešitvo hitko, sicer sta ova s hčerko izgubljeni in vržena kakor bismorete. Skrbji obeh se spajajo v breme, ki se ga ne moreta otrestiti. Da, če bi se mogla vsaj za nekaj časa znebiti more, ki ju tlačji pri raču na cesto.

Da, prišla sta, da bi se raztresla, pa se ne belem dnevu, pa bi bilo! Rada bi se samo oddahnila, pa se ne moreta. Vino jima ne diši, ljudje so jima vsled njune bolečine daljini in kakor neznani, čeprav so njuni sosede, saj se veselje ne more spojit z žalostjo!

Da, otožnost je čudna in nedojemljiva! Kdor je žalosten, čaka, da ga bodo ljudje pozabili, dočim veseljak sam ponuja svoje veselje drugim, to pa zato, ker je žalost globlja kakor radost, saj poganja iz korenin razočaranja in trpljenja, dočim je veselje navadno izraz hipnega radostnega razpoloženja.

In ko sedita oba pogreznjena v molk in premišljajeta zagleda Milka Buško, ki hiti proti njima. Mož je vinjen in veselo vzklika:

»Danes sem se ga nalezal. Od veselja sem pijan! Ne zamerite ljudje božji, saj bo jutri pet štiridesetdanskega post in potem pojde naprej kakor je dobro in prav! A danes sem se ga naložil, saj ni kar si bodi! Sam svoj gospod sem in prijazno bajtico imam! Preje sem bil kakor potepen volčič, ki nikamor ne sme, ker ga vsak preganja. Da, zdaj sem šele spet pravi božji človek, vreden, da živim med pokrenimi ljudmi!

Pa se pisal mi je Jože, ta dobra duša, da lahko ostanem v koči, da me ne bo nikoli preganjal iz nje, češ, da bo že kako uredil, če se kdaj vrne! Da, to je človek, to je fant od fare!

Jeranova sta ga mirno poslušala. Milki so doncle beračeve besede na uho, slajše kakor godba na odru, saj je pripovedoval o njem, o njenem Joži, ki ga je bila polno njeno srce, in na katerega je vedno mislila.

Naposljed je nekoliko prišel. Bil je lepo obrit in dokaj snažno, čeprav zelo siromašno oblečen. Prijazno je dekletu pokimal, pomežnil in ji poredno zažugal:

»Ampak Ti si mi menda zmešala možgane in zapletla misli, saj samo za te povprašuje in piše, naj te pozdravim, kadar te vidim.«

Mladenka zardi kakor kuhan rak in ga zavrne:

»Ne verjamem! Če bi mi mislil poslati pozdrave, bi mi bil pač sam pisal, a tako mi ni in nikoli kakor grob.«

»Ni ti pisal, ne vem, zakaj ne, že mora imeti vzrok, za katerega pač tudi ti menda dobro veš, saj mislim si tako. Pozdravlja te pa vendarle, pa še prav lepo, le kar pogledaj odvrne prosjak in privleče iz žepa pismo ter ga ponudi mladenki:

»Na Tomažela nejeverna, pa sama prečitaj, če ne verjameš!«

Milka čita pismo. Razburjena je, ko hiti njen pogled po znanih črkah in išče stavka, kjer jo njen dragi omenja in pozdravlja, kjer se je spominja in misli na njo. Da, res je pisal o nji. Pa kaj, da ji pošlje pozdrave po tem Buški, po tem zanikarnem beraču?

A že naslednji hip se spomni, da bo morda ona sama tudi kmalu tako brez vsega kakor

ta siromak, ki ima začasno vsaj streho nad seboj. In tako strašno bolečino začuti, da se komaj premaga, da ne zahtiti.

Molče vrne pismo in se Buški zahvali. Da, vsaj spomnil se je tudi na njo in ni je pozabil. Se vedno misli na njo. Morda se je prav tolikokrat spominjal, kakor ona njega, menda se oba kesata, da se nista poslovala drug od drugega. No, ona sama ni mogla lažiti za njim, a Jože bi se bil lahko oglasil.

Pa se spomni na zadnji večer, ko je stal pod oknom in čuti, da ga je užalila ter ji je hudo kakor že večkrat.

Stari Jeran pa gleda hčerko in ne spregovori besede. Ko Buška odide, vzdihne in potem omeni, da Jože res ni napačen in škoda, da ni petičen, saj on, oče zdaj sam ne ve kaj bo, češ, da jima vedno trša prede, ker Jeron pritiska na vse kriplje in zahteva denar, ki ga oče nima kje vzeti.

Hči ga posluša in ne pripomni ničesar. Jeran komaj slišno atise iz sebe:

»Včeraj mi je omenil, da bi se ga ti privadila. Vem, da samo zavoljo tebe zdaj tako pritiska, samo, da me spravlja v škrpce. Rad te poroči, če hočeš?«

»Oče! Nikoli ne! Kaj si še zmisli! Preje je lazil za Petračevo, a zdaj bi že mene rad. Bogve kje je že brisal svoje umazane prste, če ni dedec že oženjen? Takemu ni kaj zaupati!«

»Ne razburjaj se in bodi pametna! Dobro veš, da se nisem protivil Joži. Zdaj je med vama vse končano, saj je žel na tujec!«

»Ne, ni končano in nikoli ne bo! Nikoli oče!«

»Dobro premisli Milka! Zdaj imava še svoj dom in lahko ga rešiva, čeprav že stoji na

poškodoval. Zlasti pa se je znosil nad gozdovi in je največ škodo naredil Vrtačnikom na Brezjah, katerim je polomil in poruval okrog sto lepih smrek. — Euharistični križ, ki so ga postavili na Malem gradu v Kamniku, se ponoči, kadar je razsvetljen, vidi po vsej naši župniji. — Naš božji grob bo še na belo nedeljo razsvetljen.

Euharistični križ. (Mošnje.)

Ker je na svetno nedeljo deževalo, bomo euharistični križ blagoslovili na veliko noč zvečer. Začetek ob 19 v Mošnjah. Povabljeni so tudi vse sosednje župnije. Če bo deževalo, pa naslednji dan. Sveče se bodo dobile pri cerkvi.

Razno. (Stari trg pri Ložu.)

Na svetno nedeljo je priredil cerkveni pevski zbor v Starem trgu pretesljivo dramo »Srenja«. Igro so igralci rešili v največjo zadovoljnost vseh prav dobro. Škoda je samo, da se kaj večkrat ne po-kažejo na odru. Prav dobro se je odrezal tudi pevski zbor, kateri nas je kratkočasil med odmori z lepim petjem. Se večkrat kaj takega! — Smrtno se je ponesrečil 20 letni posestnikov sin Kranjc Anton iz Igvasi 7. V soboto zjutraj je peljal na Rakek voz desak. Pod klancem pri »Perkuzu« je hotel skočiti na voz, pa mu je pri tem spodrsnilo in padel je pod kolo, ki mu je zdrobilo prsni koš. Bil je na mestu mrtve. Prepeljali so ga k sorodnikom v Grabovo, kjer so ga položili na mrtvaški oder. Pogreb je bil v nedeljo popoldne. Mlademu fantu, ki je na tako tragičen način končal svoje življenje, naj mu bo Vsemogočai milostljiv sodnik!

Blagoslovljen spominski križ (Moravče)

V moravški župniji je bil slovesno blagoslovljen spominski euharistični križ na svetno nedeljo ob 8 zvečer. Po končani pobožnosti v cerkvi se je podala velika množica ljudstva s prižganimi bakljami v procesiji h križu, ki se dviga na vzvišenem prostoru nad Moravčami, 12 m visok. Križ je, od daleč vidno, ponoči razsvetljen od znotraj, da je daleč vidno znamenje Kristusovega imena. Po primernem nagovoru in blagoslovu je vsa množica zapela: Kraljevo znamenje Križ stoji. V soboto pred svetno nedeljo je bil blagoslovljen križ na Vrhopolju pri Moravčah, visok 16 m, blagoslovil ga je moravški dekan po nagovoru v cerkvi. Ob cesti, ki vodi Sv. Helene proti Hotiču, pod Sv. Miklavžem

je bil blagoslovljen tretji križ v moravški župniji. V Ribčah. Vsake blagoslovitve se je udeležila številna množica in objubil je zvestobo Kristusu-Kralju. — V službo v Ljubljano je odšel g. Mavricij Bergant. Deloval je veliko v našem društvu in v vsem javnem življenju že kot akademik, pa tudi pozneje, ko je bil kot žrtve denuncijantstva ob krh ter je celo po nedolžnem presedel dolge tedne v ječi. Hvaležnost naša naj mu bo plačila za trud in prestano trpljenje! — Potresna procesija, ki se je vrtila vsako leto na veliko nedeljo, je šla letos že na cvetni petek. To pa zato, da tisti, ki so se pri procesiji mislili, da so v oktariji, niso prišli na svoj račun.

Surt krščanskega moza.

(Stopiče.)

V prijaznem St. Joštu so pokopali posestnika g. Kastelica Franceta, p. d. Simca. Dva dni pred smrtjo pa je navidezno zdrav 79-letni mož dejal: »Dokoneč sem svoje življenje«. Legel je, napravil oporoko, se z Bogom spravil, poslovlil od družine in — umrl. Pokojnik je užival povsod veliko zaupanje in spoštovanje. Bil je 34 let občinski odbornik, ter je preživel tri njene župane. 13 let je bil v cestnem odboru, bil je dolgo odhorni Kmečke zveze in večkratni porotnik. Ključar domače cerkve je bil celih 43 let. Rajni je bil tudi naročnik in čitatelj dobrih časopisov, zlasti strokovnih. Zato je pa tudi lahko pomagal z dobrim nasvetom. Obiskoval je tudi poljedelsko in vinogradniško šolo. O tem je pričalo njegovo vzorno obdelano polje, vinograd, živina, hlevi in drugo. Vse svoje življenje je preživel rajni na domači grudi in se potil na domačih njivah. Ko si je izčrpal moči, je poselstvo prepustil sinu, sam pa je v lahkem delu preživljal večer svojega življenja v vzorno urejenem vinogradu v Sejni gorici. Človek bi ga lahko primerjal z onim starčkom iz »vinskih goric, tam doli na lepem Dolenjskem...« Leta 1930 je obhajal s svojo ženo Marijo, katere še živi zlato poroko. V zakonu jima je Bog dal

osmero otrok, ki so vsi dobro preskrbljeni. — Rajni je bil tudi zvest naročnik »Domoljuba«, odkar časopis izhaja. — Neko je bil med ljudstvom priljubljen, je pričal njegov veličastni pogreb. Bog ti daj večni mir in pokoj, ti blaga duša!

Potegona v odgovor (Peče)

Na dopis z dne 3. aprila 1935 v »Domoljubu« se mi zdi potrebno, da napišem par stvari v odgovor: Da Peče napreduje, to mi je že od nekdaj znano. Da so pa dobile še nove vite za letovščanje in tramvaj, to se mi je zdela vredno, da ogledam, pa sem bil zelo prevaran. Pri vходу v Peče sem videl malo nove hišice, o kateri pravi dopisnik, da je vila. To je že toliko, kot bi videl komarja, napisal bi pa, da je konj. Vprašal sem ljudi, kje vori peški tramvaj in ob kateri uri, pa se mi vsi smejejo in pravijo, saj smo vendar domačin, pa tramvaj v Pečah še nismo videli. Torej zopet laž. Ker so pa še nekateri ljudje dobri, mi povejo, da vse te novice prinaša in raznaša »Peški radio«. Zdal sem bil na iskanem, da je vsa stvar le polgavščina. Cenjenemu g. dopisniku svetujem naj si v prihodnje o vseh novicah, ki jih bo slišal v peškem radiu, napravi temeljito kontrolo in se osebno prepriča, kaj je novega, potem naj poroča resnico. Te vrstice sem napisal kot opozorilo vsem tistim, ki so mislili, da posetijo to najmodernejša mesta v srezu Kamniškem, da ne bodo videli nič drugega kot navadno vas, ki je polna denuncijantstva. Ko bo pa gotova nova asfaltirana avtomobilna cesta, pa pridem zopet pogledat, če se bodo Peče v tem oziru kaj zboljšale in pobožale.

Razne stvari

(Polica pri Višnji gori)

Ce nas kdo vpraša, kako je z nami, bo dobil v odgovor vedno isto, mnogo obsegaajočo besedo: Krizla! Morda marsikje to besedo zlorablja pri nas je ne. Revščina uboga kmetja je šindla večja. Pa, kaj bi govorili, saj imajo za naše težave vsi gluha ušesa... — Ono nedeljo je naša Marijna družba priredila lepo žaloigro »Žrtve spovedne molčnosti«. Dvorana je bila polna in uspeh dober. — Sedaj pa nam igralci pripravljajo za velikonočni ponedeljek ob 3 popoldne veselo zgodbo »Matejev Matijas«. To bo pa nekaj za smeh in kratak čas! Poleg igre bodo pa še pevci in tamburaši priredili majhen koncert. Zatorej, pridite vsi!

V VSAKO HIŠO DOMOLJUBA!

trhljih stobrih. Kesneje se lahko zgodi, da bo prepoznal.

»Ne morem, očec!

Ječec je njen glas in prosi, da se starec zagrije v srce. Bledica se ji razlije po obrazu, saj se ji oče tako smili, da bi se jokala. A v ljubezni ne sme popustiti, kajti srce ima samo eno in ne sme za vedno pokopati svoje sreče! Kako rada sluša svojega roditelja, kako rada bi mu ustregla, pa ne more in mu mora ugovarjati. Trdo jo udarijo očetove besede. Starec žalostno gleda svojega otroka in brez jeze v sre. Vse življenje je delal in se trudil, a zdaj mu preli pogibelj. Vedno je upal, da bo ustvaril svoji hčerki srečo, da se bo lahko poročila po svojem sre. A zdaj? Boji se za svoj dom in boji se za njeno srečo. Upira se propasti, a dolgov ga vlečejo globlje in globlje, ga tlačijo, da se krivi v dve gubi, a pomagati si ne ve in ne more.

Počasi se dvigneta kakor z bremenom na ramah. Zamisljena odhajata domov. Zaman sta upala, da bosta odložila svojo žalost, pa je ništa mogla, ker je pretežka in ju ne zapusti, saj je žalost zvestejša kakor veselje.

Večeri se. Sonce je padlo za božjo gnado. V prirodi zavladala tišina. Dolge sence se vlečejo za njima, ju priklepajo v mračino in neumiljeno stiskajo. Oba čutita tegobno moč, kakor bi se tudi priroda zaklela proti njima in ju hotela mučiti. Kako neznanost sta v objemu prirode, ko stopata čez travnike proti domu. Z njima pa se poganja skrb in ju ne pusti iz objema. Oba skupaj drži in čutita jo, rada bi se je otresla, a močnejša je, njen objem je kakor železni pramaž, ki ne spusti, če enkrat dobro zgrabi.

Kmalu se vlečeta počivat.

Vas še dolgo ne umakne. Ponoči se glasovi godbe razdane čez selo, preko polja in hote, kjer se izgublja kipeči v vrhove dreves, spremljajo njih šelest, ga preglase in se pijani pogrezajo v globel.

Ko že vse spi, še vedno od nekdaj odjekajo poskočni razposajeni zvoki, udarjajo po šipah in tenko pozvnanjajo v ušesih spečih vlačkanov, ki so prinosili še v svoje domove mameče veselo odmeve, ki jih čujejo še v spanju.

Počasi tone noč v večnost, kratka poletna noč, ko skoraj seže iz večerne zarje v jutranjo zoro.

Ko se Jeran hoče zjutraj odpraviti na njivo in stopi na prag ter se ozre okoli, zagleda Jeroma, ki urno stopa proti njegovi hiši. Gospodar je nejevoljen in kar užaljen, da ga moti že na vse jutro. Najrajši bi ga jezno nahrullil in zapodil. Toda kaj hoče? Dedec ga ima v svojih pesteh, zato ga prijazno sprejme.

Jerom je prekrokal noč. Zdal je bil vesele volje, prešeren in predzren je sličil staremu spitanemu kapunu. In v tem svojem razpoloženju se je čutil najbolj sposobnega za snubitev. Zato se je odločil in jo takoj zjutraj primahal na Jeranovo.

»Dobro jutro, oče! Pridni ste, a mi menda še bolj, saj me to noč postelja niti videla ni! Pa kaj to, saj smo fantje od fante!

»Bog daj dobro jutro!« je prijazno odzdravil starec in ga povabil, naj se vade, da bo kaj povedal. Kar nekam pošiljal se je, čeprav se mu je trgalo srce, kajti slutil je, da bo Jerom zaslužil njegovo hčer.

Prihajajo se je spustil na stol in pomežiknil ter dejal:

»Seveda bom kaj povedal, da, povedal bom! Enkrat sem vam že omenil oče. Danes spet prihajam snubit. Ali mi daste vašo Milko ali ne? Tisti njen ženja se je menda skujal in kakor nalašč sem jaz tukaj. Pa čemu ji človek brez denarja? Siromakov je že itak več kot preveč na svetu!

Starec ga samo poslušal in molči, a snubač nadaljuje:

»Saj nisem še taka jera! Poglejte me kakšen ptič sem! Prečul sem noč, pa sem svež in zdrav, kot bi se bil dvignil z mehkih pernec. E, kar nas je pravih, se še nikogar ne bojimo! Če pa pomislite, mi boste pač priznali, da mi je žene res treba! Saj veste, da človek nima nobenega reda. Če bom enkrat poročen, bom najbolj rosen mož, verjemite mi!

Zazrl se je v Jerana in čakal odgovora.

Starec je zdaj moral nekaj reči in stisnil je iz sebe:

»Govoril sem s hčerko, kakor sem vam obljubil. Takoj tisti dan sem ji omenil, pa se ne more odločiti. Kaj pa, če bi jo vi kar sami povprašali, da ne boste vsaj mogli misliti, da vam jaz nasprotujem.«

»I kje pa je to šembrano štemano d-kle?« so krali Jerom, leze v hišo in obstane na sobnem pragu. Pred njim stoji Milka vsa mila in sveža kakor živa zora, svetle oči ji izžarjajo mladost in življenje, njena lica so sveže brekve, a usta rdeče vrtnice.

»Preden pokopljem zadnje apanje, moram govoriti še sam s teboj deklica draga!« Jerom in jo zaljubljeno gleda.

(Dalje prihodnjič.)

MED BRATI V TUJINI

Jubilej »našega g. patra«
(Heerlen — Nizozemsko)

G. pater Teotim van Velzen se je srečal z Abrahamom. Če kdo, potem on gotovo zasluži, da mu slovenski izseljenci k jubileju iskreno žestito. Naučil se je našega jezika, da se more ves posvetiti skrbi za našo dušno in telesno srečo. Zbrali smo se v Hoensbroecku, da ga pozdravimo in se mu zahvalimo za vse dobrote. Sv. mašo je opravil g. jubilar sam. Pevski zbor »Zvon« iz Heerlenheide pa je lepo prepeval med av. mašo. V lepi dvorani »Geselenhaus« se je vršila iskrena proslava. Predsednik Zveze g. Novak mu je v lepem govoru čestital k jubileju in mu izročil diplomu častnega predsedništva naše Zveze. Sledile so male deklamatorice iz Hoensbroeka, Chevremona in Eygelshovea, ki so poklonile jubilarju cvetja. Istotako so predsedniki naših društev izrekli gosp. patru iskrene čestitke. »Zvon« pa je poskrbel za lepo petje. »Naš g. pater« se je vsem iz srca zahvalil in nas blagoslovil. Vsi želimo našemu blagemu dobrotniku še obilo srečnih let in ga prosimo, naj še poslej tako lepo skrbi za našo kolonijo. — Bog ga živi!

Društvene vesti

(Herne-Holthausen, Westfalsko)

Naše društvo sv. Barbare v Holthausenu, ki obstoja od leta 1909, prav dobro napreduje, dasiravno nam je nemila smrt skoraj vsako leto pobrala kakšnega člana. Koncem leta 1933 nas je bilo še komaj 24. Leta 1934 in 1935 pa je narastlo društvo na 36 članov. — Kakor društvo sv. Barbare, tako tudi Zensko društvo Roženvenške bratovščine v Holthausenu napreduje. Smo lahko v tem oziru popolnoma zadovoljni, posebno, ako premislimo, da je še dvoje jugoslov. podpornih dru-

štvo tukaj. — Meseca svezana smo priredili obdavanje otrok. S pomočjo banke uprave v Ljubljani in s prispevkom društvena blagajna smo kupili 100 metrov platna, tako da smo dali vsakemu otroku tri metre. — Dne 13. marca so nas obiskali preč. g. Drago Oberžan iz Holandije. Slovenci v Holthausenu in Bönigau smo bili veseli njihovega obiska. Pri tej priložnosti so pridobili nekaj naročnikov za Rafaela v našem kraju. Zallbog smo vsi brezposelni ter nam ni mogoče plačati celo naročnino kot bi mogli, ako bi delali. — »Rafael« nas vabi na evharistični kongres v Ljubljano. Moramo reči, da bi se marikateri rad poljal v svojo domovino, ali od podpore, ki jo dobivamo, si ne more nihče nič prihraniti, ker ta zadostuje komaj za stanovanje in hrano, kje je pa še obleka, luč in kurjava? Nemške oblasti nam ne krajšajo podpore ter jo dobimo v isti višini, kot jo dobijo domačini, ter ne delajo razlike, kakor to delajo druge države.

Pozdrav iz Kanade

(Kirkland Lake)

»Domoljuba« redno prejemamo. Vedno ga z veseljem preberemo. On je naša zveza z domovino. Mi se bolj malo oglašamo iz daljnje tujine. Tu je precej Slovencev, pa tudi Slovenk se je že precej nabralo. Delamo večinoma v rudokopih, ki obratujejo s polno paro. Društvo pa je slabše in tudi naših ljudi čaka mnogo v brezposelnosti na boljše čase. Slovenci smo se tu društveno organizirali. Imamo prekornostno Podporno društvo, pevsko društvo in tudi naši izvrstni igralci nas večkrat razvesele s kakim domačim gledališkim nastopom. — Vsem v domovini želimo vesele praznike! Tone in Milka Krašovec z Blok, Tone in Marijeta Prevec iz Starega trga, J. Kordiš in Iv. Lavrič iz Loškega potoka, Fr. Vesel iz Drage in Jos. Vesel z Blok.

B-ski:

Ob dvajsetletnici svetovne morije

(Nadaljevanje)

Dne 5. avgusta 1915 se je preko 200 avstrijskih Srbov — ujetnikov javilo za vstop v srbsko armado. Če se ne motim, so samo v kajnskem okraju nabrali okrog 400 srbskih dobrovoljcev. — Ta dan sem tudi jaz zapustil klavnico in se preselil v mesto v neko ograjeno hišo, kjer so bivali pod strogim nadzorstvom ujetniki-učitelji in enoletni prostovoljci. Hiša je bila sicer polna sten, vendar sem bil zadovoljen, da sem končno vendar prišel iz klavnice — med ljudi.

Začetkom avgusta 1915 sem zbolel tudi jaz na disenteriji, in ko je začela iti od mene kri, so me vendarle sprejeli v kajnsko bolnišnico. Prvi dan mi niso dali jesti ničesar. Če sem si prav zapisal, so me najprej zdravili s kalomelom, nato so mi dali opium tann. Nazadnje so mi temeljito splaknili (klistirali) črevo z vodo, v kateri je bil zdrobljen lapis. Zjutraj in zvečer sem dobil ruski čaj in bel kruh, čez dan parkrat toplo mleko. V bolnišnici sem preživel 9 dni. Par dni pred odhodom so mi postregli z juho, zadnji dan pa s pečenim mesom. Dne 23. avgusta 1915 je ničem bil več v bolnišnici, čeprav sem se počutil slabega in bi bil krepke hrane najbolj potreben.

Morda pa je bilo prav, da so me tako naglo odpustili, zakaj razmere v kajnski bolnišnici niso bile za človeka, ki še ni obupal nad tem svetom, nič kaj vabiljive. V petih sobah je ležalo vsevprek: jetični, na tifusu bolni, spolno bolni, griživi itd. Pregled je vršil vsak dan »stolžer« (za silo zdravnik), dočim se je pravi doktor, kakor so mi povedali, pojavil v bolnišnici redno le vsakih deset dni. Nekaj civilnih »sester« je pripravljalo bolnikom hra-

no in vodilo gospodinjstvo. Ker razposajene »sestrice« niso zmogle vsega same, so jim pomagali bolniki obeh spolov, ki so že bili na poti okrevanja, pa tudi drugi, če jih ni huda bolezen naravnost priklenila na posteljo. Postrežba te vrste se je vršila jako »podač« in v največjo nevarnost za zdravstveni položaj bolnikov. Tako sta n. pr. dve ruski deklini bolelah na neki spolni bolezni, sta vsak dan druga drugo obvezali, nato pa, ne da bi si roke razkužili, delili od postelje do postelje kruh. Tudi uslužbene »sestrice« niso bile veliko boljše. Pljuvalnike, ki so jih uporabljali jetični, so pomile v navadni vodi, nato pa stregle bolnikom. Jedilno posodo, ki je služila bolnikom z različnimi nalezljivimi boleznimi, so pomivale tako površno, da sem se resnično vedno bal okužive s tifusom ali s kako drugo nalezljivo boleznijo. Ko so češki bolniki-ujetniki nekaj ugovarjali, se je oglasila črnolasa »sestra«. »Niste v Avstriji, ampak v Rusiji! V posebnih sobici sta bili brez vsake španske stene dve abanji, ena za ženske, druga za moške bolnike. Tako v kopalnici, kjer so »sestrice« umivale bolnike obeh spolov, kakor tudi pri vsakdanjem urejanju postelj sem opazil, da niso bile neke »sestrice« proti nekim bolnikom prav nič sramežljive, ampak nedopustno nasilne.

Ni čudno, da so mi vsled tega, kar sem ravnokar povedal, pa tudi iz drugih vzrokov, ki jih ne navajam, stopile tiste dni z vso silo pred oči naše slovenske redovnice, naše zlate usmiljene sestre, ki s sveto resnostjo in nebeško potrpežljivostjo lajšajo nesrečnim bolnikom dolge in težke ure. Zato pravim: V bolnišnice spadajo kot skrbnice in postrežnice samo osebe, ki so se otrekle svetu in njegovim sladkostim in slabostim ter se posvetile z vsem srcem in z vso dušo samo duhovnemu materinstvu.

Zelo pa se par zanimivosti Časopis »Sovremennoe Slovo« (»Današnja beseda«) od dne 4. avgusta 1915 pod naslovom »Obzor lagereja« (Pregled taborišča) med drugim piše: »Glavna uprava ruskega Rdečega križa je menja, da je prihod zastopnikov danskega Rdečega križa v Rusijo v svrhu pregleda ujetniških taborišč nemogoč, dokler se v podrobnostih ne izdela pravilnik za tak pregled.« Z drugimi besedami: ruski vojaški krogi, med katerimi ni manjkalo korumpiranih ljudi, so se takega

pregleda zbal in so ga zato hoteli vsaj zavleči. Željo, da odposlanci neudeležene Danske pregledajo ujetniška taborišča v Rusiji, je stavila Nemčija, ki je zahtevala: 1. Pregledajo naj se stanovanjski prostori ujetnikov-Nemcev, kakor tudi drugih civilnih nemških internirancev. 2. Dovolj naj se pogovor med danskim odposlancem in ujetnikom na štiri oči in tudi nekontrolirano pismena izročitev ujetnikovih želja. 3. Fotografirajo naj se stanovanjski prostori in vsi ujetniki. 4. Dansko odposlanstvo lahko obdari vsakega nemškega oficirja s 50 rublji ali 100 nemškimi markami, vojaške nižjih vrst pa z 10 rublji ali z 20 markami. 5. Pošiljkatve, namenjene nemškim ujetnikom, mora ruska uprava brezplačno postaviti v taborišče, kjer biva naslovljenec. — List »Čehoslovake«, izhajajoč v Peterburgu, je priobčil 19. avgusta 1915 dopis češkega generala Černinka, s katerim poziva češke in slovaške ujetnike, naj se pripravljajo, da pojdejo ob svojem času z orožjem v rokah braniti svobodo svoje domovine. — V Novem Nikolajevsku je v zimi leta 1914-15 umrlo 700 avstrijskih ujetnikov, in sicer največ na tifusu. — Dne 15. septembra 1915 je odšel v Kajnsko v večnost avstrijski zdravnik-ujetnik dr. Jäger. Umril je na tifusu. Bolan je bil samo 7 dni. — V časopisu sem tiste dni čital, da svetovna vojna, ki traja doslej eno leto, stane vse države že nad 80 milijard, in da so Italijani obkolili našo Gorico od treh strani. — Elsa von Hanneken, bivajoča v kitajskem Tientsinu, je tisto jesen razveselila marsikaterega ujetnika s posojilom. Tudi jaz sem na prošnjo dobil parkrat po 10 do 20 rubljev. Dolična posojila so s koncem vojne »zamrznila« menda za vedno, zakaj do današnjega dne še ni nihče zahteval njihove povrnitve. — Dne 24. oktobra 1915 so me uvrstili v spisek ujetnikov, ki naj odidejo v Semipalatinsk, kamor nisem želel. Naš Bratrina, ki je bil tedaj v pisarni vojaškega načelnika, se je zavzel zame in tako sem ostal še nadalje v Kajnsku. Nered sem se selil tudi radi pisem in denarnih pošilk. — Ruski listi so riste dni pisali, da obljublja Anglija Grčiji otok Ciper, ako zadnja napove Bolgariji vojno. »Volžskij Den«, v Samari izhajajoči časopis, je priobčil 30. oktobra 1915 poziv »ruskih združenih socialistov«, s katerim ti odločno zahtevajo, naj vlada vede vojno do zmaganostnega konca, čeprav bi bili pri tem pobiti vsi nemški »edrugic«. Poziv so podpisali vsi vidni socialisti, kakor n. pr. Plehanov, Dejčev, Alkisijski, Bahov, Bunakov, Avksentijev, Voronov in drugi. V pozivu »ruskih združenih marksistov« sem čital tudi sledeče: »Poraz Rusije v boju z Germanijo bi bil poraz v boju za našo svobodo. Vsi na delo! Sovražnik je pred Kijevom, Peterburgom in Moskvo. Položaj je tak, da ne moremo priti k svobodi drugace, kot po poti narodne samoodbrane.« — Dne 31. oktobra 1915 sem čital v časopisu izjavo angleškega lorda Londouna, da se Srbija trajno najbrže ne bo mogla protiviti pritisku avstrogermanskih in bolgarskih čet. — Časopis »Birževija Vjedomosti« (»Borzne vestič«) je priobčil 25. 9. 1915 daljši članek, v katerem poudarja neznosno razmere, ki vladajo med ruskimi pravoslavni škofi in nižjo duhovščino pravoslavne vere.

V časopisu »Sibirskaja Žiznenje« (Sibirsko življenje) sem čital 3. novembra 1915 novico, da je umrl v preteklem tednu ruski general Šmid, ki je še pred kratkimi meseci opravljal važno službo načelnika Tomske gubernije. Po rodu je bil ruski Nemec, a je vzlic klevetam, ki jim je bil med vojno izpostavljen, deloval za prosep Rusije in povzdigo njenega ugleda. Šmid je skrbel kot oče za vojne ujetnike, je nadzoroval sam v obširni, njemu podrejeni pokrajini, ujetniška taborišča in se je dobrohotno in uslužno razgovarjal z mnogimi poddinci. Za njegovega vodstva so imeli vojni ujetniki veliko svobode in dobro hrano. V Barnaulu nam je priporočal v svojem lepem nagovoru tudi tole: »Prizadevajmo si delati tako, da boste odnesli vi iz Rusije najboljše vtise, a nam naj ostanejo od vsega samo lepi spomini.« Generalu Šmidu, značajnemu možu blagega srca, bodi Gospod obilen plačnik!

Se vedno sem v Kajnsku, čeprav šepečejo že več dni, da odpotujemo drugam. Par zanimivosti! Učitelj-ujetnik iz Galicije, pisal se je Kulbasa, mi je povedal, da ima tam vsak šolski upravitelj poleg vrta še en in pol do dva hektara njive. Če zemlje noče obdelovati, jo da

NAROČITE

»SLOVENCA« na ogled! — Naslov: Ljubljana, Jugoslovanska tiskarna.

lahko v najem. Zemljarino plača krajevni šolski odbor. — V nekem telegramu iz Moskve od 22. oktobra 1915 sem čital, da je bil vojni ujetnik, avstrijski oficir Schulz obsojen na eno leto in 4 mesece trdnjavske ječe, ker je pretepel ruskega vojaka, ki je zgrabil Schulza za ramo, da ga nekam odvede. — Bivši učitelj, potem železniški uradnik — ujetnik, Poljak Čuporina mi je povedal, da se je vršil pozimi leta 1914—15 v Barnaulu ob Obu tečaj za avstrijske nepismene vojake, in sicer po zaslugi stotnika Šiketana. Stotnik je kupil tablo, zvezke in druge potrebščine. Pouk je trajal štiri mesece in sicer vsak dan po dve uri predpoldne in po eno uro popoldne. Naši ujetniki so sedeli na pričenah po turško, imeli na kolenih leseno desčico in tako pisali. Poučeval je Čuporina. Stotnik Šiketane je dal Čuporini mesečno deset rubljev nagrade.

Dne 13. novembra 1915 smo okrog dveh popoldne zapustili mesto Kajnsk. Ošli smo proti kake 5 km oddaljenemu kolodvoru istega imena. Ni me bila volja hoditi, zato sem plačal 1½ rublja in voznik me je v družbi ruskega konvoja (čuvaja) pripeljal na določeno mesto. Na kolodvoru smo v dvorani za Transporte več kot štiri ure čakali na vlak. Ko smo ga končno vendarle pričakali, sem šel v vagon, kjer je bil poljski učitelj Kulbasa, par Čehov in ruski stražniki, ki so nam povedali, da se peljemo proti vzhodu v Marijinsk. To mesto leži ob sibirski železnici med rekama Obom in Jenisejem, dočim je Kajnsk tudi ob železnici, a med rekama Irtišem in Obom. Novo-Nikolajevsk, ki je bil že tudi imenovan v »Spominih«, je ob Obu in sicer tam, kjer gre čez veliko sibirsko reko sibirsko železnico.

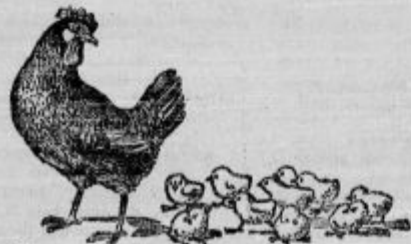
V vagonu smo imeli železno peč, zakaj toploter je že tedaj kazal 25° C pod ničlo.

Dne 14. novembra 1915 sem se prebuhil na železniški postaji Čulim, kjer sem se oskrbel s kruhom. Zvečer ob 9 smo bili na postaji Novo-Nikolajevsk, kjer smo zapustili vagon in obdvali, nato pa takoj nadaljevali z vožnjo. Vso pot smo srečavali velike transportne vlake, polne mladih fantov... Med potjo mi je o raznerah v Galiciji marsikaj povedal učitelj Kulbasa. Med drugim sem si napisal tudi tole: Kulbasa ni nleka nikdar kupoval, zakaj brezplačno so mu ga dajali vaščani. Kako so se vrstili, mi ni povedal. Ravnoisti mi je tudi razodel, da je pred in po vsakoletnem vpisovanju šolskih otrok dobil od škrlnih mamic gotovo nad 300 piščancev. Tudi v Sloveniji so prejemali včasih učitelji od radodarnega ljudstva marsikateri priboljšek. Kaj se vam zdi, ali ni bilo učiteljsvo v tisti dobi, ki jo smatrajo neredki za pomnizvalno, bolj odkrito, spoštovano in ljudskemu sreču bliže, kot je danes?

Kmalu je minula noč in privozili smo na postajo Bolotnaja (»Blatno«), kjer smo stali, ne vem zakaj, več kot štiri ure. V »šifejcu« (okrepčevalnici) 1. in 2. razreda sem kupil časopis »Sibirskaja Žiznja«. Prodajalka me je vprašala, če se vozijo tudi gospodje oficirji. V vagonih pred nami so se peljali begunci, še bolj spredaj pa avstrijski in germanski Nemci, ki jim je bil cilj Krasnojarsk. Okrog 7 zvečer smo dospeli na postajo Tajgo. Tu je bil obed, nato pa smo se zopet vozili proti vzhodu vso noč.

Dne 16. novembra 1915 in sicer v rani jutranji uri smo že obstali na postaji Marijinsk. Begunski in nemški vagoni so oddrli dalje, mi pa smo čakali kar v vagonih, da se »dan začenja«.

Mesto Marijinsk je oddaljeno od postaje istega imena kake štiri kilometre. Železniška proga gre tu čez reko Tej in sicer kakor je v Rusiji običaj — po dveh vzporedno postavljenih železnih mostovih. V Marijinskju sem opazil pravoslavno in katoliško cerkev, židovski tempel (sinagogo), gledališče, mnogo zidanih hiš in seveda tudi več šolskih stavb.

Abesinci in Evharistija

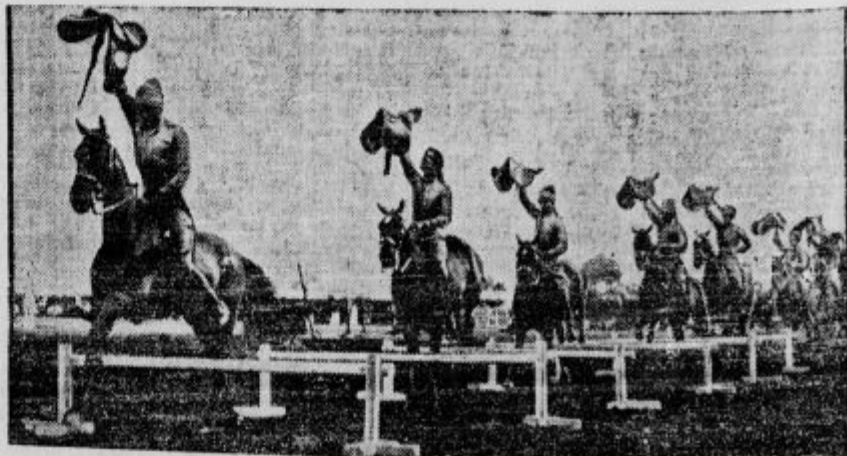
V zadnjem času, ko so nastala nasprotstva med Italijo in Abesinijo, smo večkrat slišali ime te države. Je to dežela v vzhodni Afriki, šteje okrog 8 do 12 milijonov ljudi. Med njimi je še mnogo paganov, več tisoč mohamedanov, 13.000 katoličanov, večinoma pa so prebivalci Abesinije krivoverci. Vedeti namreč moramo, da Abesinci niso sprejeli krščanstva po katoliških misijonarjih, ampak v pretežni večini po krivoverških misijonarjih, ki so pripadali krivoverškemu monofizizmu. Monofiziti verujejo, da je Kristus imel le eno naravo, to je božjo, človeške narave pa da ni imel. Ta vera se je razširila med Abesinci, ki se je drže še danes. Postala je državna vera. Seveda se je temu krivoverstvu pridružilo tekom stoletij mnogo paganskih šeg, pa tudi judovskih predpisov. Na paganstvo na pr. spominja vera Abesincev v ptičji polet in spev in v čarobno moč kač. Vse živčne bolezni pripisujejo Abesinci vplivom hudobnega duha. Zelo radi obiskujejo svoja znamenita svetišča, kjer se kopljejo brez ozira na moralne predpise. Abesinci ne mislijo, da bi bil greh uboj, tatvina, laž, kriva prisega, mnogoženstvo, razporeka itd. Vsaka uslužbenka je obenem gospodarjeva priležnica. Življenje njihovo je razuzdano in brez sramu. Na judovske običaje pa spominja na pr. to, da spremljajo službo božjo z hobnom in godali, s plesom in ploskanjem rok. Otroke obrezujejo osmi dan po rojstvu. Duhovniški stan je dedni stan, ne samo pri nižjih, ampak tudi pri višjih duhovnikih.

Kljub temu pa so Abesinci ohranili mnogo starih, prvotno krščanskih resnic, pa tudi prvotno krščanskih običajev. Tako n. pr. imajo silno stroge in dolgotrajne poste. Post je tako strog, da jedo samo enkrat na dan, okrog druge ali tretje ure popoldne. Na veliki petek in soboto pa ne živja ves narod nobenih jedi. Celo lonce, v katerem se je kuhalo meso, pa bodisi da je bil očiščen tudi z vrelo vodo, ne more služiti za kuhanje jedi v postnih dneh. Zelo častijo Abesinci Mater božjo, njeno ime se izgovarja pri vsaki službi božji, njej v čast imajo 33 praznikov. Pred Velikim šmarom se postijo njej v čast celih 15 dni; sv. birma je pridružena krščenu. o vrhovnem poglavarju papežu nimajo sicer nobene pojma, vendar pa je nadvse zanimivo, da verujejo v resnično pričujočnost Kristusa pod podobama kruha in vina. Poglejmo

njihovo mašo! Duhovniki ne mašujejo vsak dan; kadar so postni dnevi in to je dva tretjini leta, sploh ne opravljajo sv. maše, češ, da bi sv. obhajilo prelomilo postno postavo. Maša traja tri ure, sicer pa je z njo zaposlen večinoma le duhovnik. Ljudstvo prisostvuje maši zunaj cerkve, pri tem se pogovarjajo, smejejo in sončijo. Ko pa pride trenutek povzdigovanja, tedaj se vsi dotaknejo s čelom zemlje in skupno ponavljajo vzklik: »Amen, amen, verujem in izpovedujem, da je to telo Kristusovo.« Ostanke posvečenih hostij dajo onim, ki jih hočejo zaužiti, obenem prejemajo tudi sv. kri iz male žličke in to redno pomešano z vodo, v kateri se nahaja pet zn suhega stolčnega grozdja. Tudi na ljubezenske darove tako imenovane agape spominja običaj, ki je udomačen pri Abesincih, namreč običaj, da redno vsaka družina prinese v cerkev nekoliko kruha in piva, kar se razdeli ubogim. Čudni so ti običaji, vendar pa se skriva tudi v teh običajih vera prvih kristjanov, da je Kristus resnično pričujoč pod podobama kruha in vina, čeprav se Abesinci že dobrih 15 stoletij ločeni od rim. katoliške cerkve, čeprav je njihova vera okužena po paganskih in krivoverških zmotah, vendar so do danes ohranili vero v evharistično pričujočnost Kristusa. Tako morejo biti tudi Abesinci novodobnim paganom žive priče o veri prvih kristjanov, da je Kristus resnično pričujoč pod podobama kruha in vina.

Naročajte in čitajte naše katoliške liste: »Slovenca«, »Domoljuba« in »Bogoljuba«! - V vsako katoliško hišo katoliški časopis!

Ta so jezdec! Na golem konjskem hrbtu sede

ti zamorci, sedla pa vihte v svojih rokah...

Današnja sovjetska Rusija

(Nadaljevanje.)

Z vsemi sredstvi skušajo dvigniti tudi do pred kratkim še jako klaverno učne uspehe visokega šolstva in v to svrhu neprestano poostrujejo predpise glede sprejema, skušenj itd., vendar vrednosti sovjetskih visokih šol še malo ne moremo primerjati z visokimi šolami po drugih državah. Primanjkuje vsega: dobrih profesorjev, profesorov, učil itd., predvsem pa najskromnejše učne in znanstvene svobode, ker inkvizitorski materijalizem naravnost duši vsako globljo kulturo.

Slej ko prej pa seveda skušajo boljševiki ohraniti vse višje šolstvo v službi svoje stranke. V to svrhu se niso ustrašili tudi enega največjih barbarizmov, kar jih pozna novejša človeška zgodovina, da so namreč otrokom »meščanskih« slojev sploh prepovedali dostop na višje učne zavode, zato pa na drugi strani jako pospešujejo šolanje otrok boljševiških delavskih staršev. Ze l. 1927. je podeljevala država delavskim sinovom 68.000 ustanov po 25 rubljev mesečno, razni industrijski trusti jih pa podeljujejo 7000 po 50 rubljev. Dalje je CIK n. pr. l. 1929/30. kratko in malo komandiral na univerze 1000 mladih komunistov (75—80% delavskih otrok), ki so poprej prebili vsaj 5 let pri tovarniškem delu in so se že 3 do 4 leta udeleževali v raznih boljševiških organizacijah. Slična komandiranja se dogajajo vsako leto na različne vrste višjih šol. Vse to je povzročilo seveda silen naval mladine na visoke šole (to povzroča potem strašno prenapolnjenost šol), a ker večina nima niti približno potrebne predizobrazbe, so učni uspehi navadno obupni in ima akademik po dovršitvi svojih studij prepogosto le malo resničnega znanja o svoji stroki, o kaki splošni izobrazbi, ki je tudi pogoj resne in globlje strokovne izobrazbe, pa ni niti govora. Te uspehe poslabšuje še obupno gmotno stanje dijakov. Velik del dijakov dela še po tovarnah, da si zasluži najpotrebnejši vsakdanji kruh. Dijaki kažejo v splošnem mnogo želje po znanju in veselja do dela, toda ves ustroj boljševiškega šolstva, ki je preračunan skoro izključno le na golo tehnično izobrazbo, je tako plitek in ozek, da vzbuja celo strah boljševiških voditeljev samih. Ker sovjetska visokošolska mladina zato ne najde v sebi potrebne duhovne uravnovešenosti, se tudi ta le preradu udaja spolni razbrzdavanosti. Da nekoliko dvignejo duhovno višino svojega višjega šolstva, so uvedli l. 1934. vanj zopet pouk latinščine in grščine, seveda pa ti ukrepi sami ne bodo zadostovali.

Izmed ostalih vrst šol zavzemajo največjo važnost tako zvali »Rabjaki« (= delavske fakultete). Te so plod demagogije iz dobe vojnega komunizma, ko so bili boljševiki prepričani, da je redno šolstvo v »meščanskem« zmislu sploh nepotrebno in da si komunistična družba vzgoji lahko vse potrebno strokovno osebje v najkrajšem času s pomočjo nekakih tečajev, ki bodo na hitro roko izobrazili delavce, da bodo sami prevzeli vsa vodilna mesta v družbi. V ustanovnih določilih iz l. 1920., je bilo rečeno, da se sprejemajo vanje na predlog strokovnih organizacij mladeniči, ki so poprej vsaj 3 do 6 let ročno delali v kakih podjetjih. Njih namen je bil nuditi jim na hitro roko nekaj najpotrebnejšega znanja in tako nadomestiti dotedanje redne srednje šole. L. 1921. je bilo ustanovljenih 61 takih »Rabjakov« s 30.000 učenci, a do l. 1929. se je dvignilo njih število šele na 68 s 36.000 učenci, med katerimi je bilo 94% delavskih in kmetijskih sinov skoro brez vsake predizobrazbe, oziroma 87% komсомолев. Vzrok tega neznačnega napredka je bil predvsem v tem, ker se je jako hitro izkazalo, da so nesposobni vršiti določeni jim namen. Njih obiskovalci deloma niso hoteli, deloma pa tudi niso mogli zmagovati predpisane učne snovi, a na univerzah, kamor so imeli iz Rabjakov dostop, so bili sploh nerabni. Glede na to dolgo sploh niso vedeli, kaj naj z njimi začno. Sovjeti so kmalu uvideli, da jim Rabjaki ne bodo mogli izobraževati potrebnih inženjerjev, kemikov in drugih specialistov, zato so jih vnovič zamemarili in pospeševali namesto njih redno šolstvo in

>Tovarniške obrtne šole«. Šele spomladi l. 1929., ko je izvrševanje petletke zahtevalo dnevno nove tisoče ljudi z nekoliko višjo izobrazbo, so jih začeli vnovič pospeševati in že l. 1931. je znašalo število njih obiskovalcev 300.000 (61% delavskih in 36% kmetijskih otrok), od tega samo obiskovalcev večernih Rabjakov 203.000. Učni načrti Rabjakov obsega 12 predmetov, in sicer: ruščino, francoščino, politiko, zgodovino razrednih bojev, politično gospodarstvo, gospodarsko zemljepisje, računstvo, fiziko, biologijo, kemijo, fizikalno zemljepisje in risanje. Obisk je štirileten in goji se predvsem praktično znanje s praktičnimi sredstvi in s strogim učnim redom. Ker je velika večina rabjakovcev že dan zaposlena v tovarnah in tudi brez potrebne predizobrazbe, so učni uspehi sicer jako skromni, vendar odvrčajo mladino od razbrzdanega življenja, tvorijo živo vez med znanostjo in potrebami vsakdanje gospodarske proizvodnje in dajejo svetovetom liste armade delavcev na vseh poljih, ki jih pri izvrševanju svojih načrtov neobhodno potrebujejo (n. pr. osnovnošolskih učiteljev, voditeljev traktorskih postaj itd.), čeprav ni njih izobrazba niti polovična. Vzroki teh pomanjklivosti so isti kot pri ostalem šolstvu, le izobrazba učiteljev v Rabjaki je še nezadostnejša kot drugod, vendar se obrača polagoma vse na boljše in njih pomen zopet raste.

Druga važna vrsta sovjetskega šolstva so FSU, to so nekatere obrtne nadaljevalne šole, ki jih ustanavljajo pri vseh tovarnah. Leta 1929 jih je bilo okroglo 1000 s 100.000 učenci, v naslednjih par letih se je pa njih število več kot podneseterilo. Tudi glede njih dlje časa niso bili na jasnem, v katero smer naj jih uravnavajo, kajti stranka je želela vzgajati v njih predvsem komunistične agitatorje za posamezna podjetja, a država je nujno rabila kvalificiranih delavcev, če je hotela sploh misliti na uresničenje svojega načrtnega gospodarstva in rešiti proizvodnjo pred popolnim polomom. Zadnjič so jih preuredili z odlokom z dne 15. septembra 1933 in sedaj prevladuje v njih v 16—24 tedenskih učnih urah strok. tehnični pouk (80%), toda zaradi pomanjkanja sposobnih učnih moči so njih uspehi še jako nezadovoljivi. Slične naloge, le za vzgojo višje kvalificiranih strokovnih delavcev, tehničnih uradnikov in samostojnih voditeljev raznih manjših podjetij vršijo nekatere tehnične srednje šole, nazvane »tehnikum«, ki se naglo razširjajo zlasti izza uvedbe petletke. Vanje se sprejemajo absolventi srednjih šol, pouk traja 3 leta in po dovršitvi dobi dijak naslov »tehnik«.

Kakor že šolstvu samemu, tako so posvečali boljševiki tudi ljudski izobrazbi na splošno že od vsega početka največjo pozornost, seveda v strogo materialističnem in komunističnem zmislu. Čim bolj so zapostavljali v prvem desetletju svoje oblasti visoko izobrazbo, tem bolj so propagirali široko ljudsko prosveto, ker so bili prepričani, da bodo lahko že z njo izpreobrnilli ves narod h komunizmu in premagali vse stare sile, zlasti vero. Ker je bilo še leta 1918 okroglo 80% vsega prebivalstva nepismenega, so se lotili takoj po prevzemu oblasti z vso silo ljudsko izobraževalnega dela in so zanj tudi žrtvovali ogromne vsote, saj je bil tudi Lenin sam prepričan, da je prvi pogoj za trajno zmago komunizma odprava nepismenosti in čim temeljitejša vzgoja dotlej tako zanemarjenih množic v komunističnem zmislu. Ze v prvih letih so ustanovili več tisoč analfabetskih tečajev, v katerih so samo v dveh letih naučili brati in pisati nad 2 milijona odraslih (zlasti delavcev in vojakov), do leta 1927 so pa hoteli nepismenost sploh odpraviti. Razen tega so ustanovili na tisoče ljudskih knjižnic, čitalnic, kino gledališč, preplavili so državo z radijem, ustanovili so na tisoče sportnih in drugih klubov ter vpregli v ljudsko prosvetno delo vsa najmodernejša tehnična sredstva. Nedvomno je, da so na ta način duševno prebudili milijonske množice ter precej premagali dotedanje rusko duševno brezbriznost, toda prav iz tega bo zrastle zanje tudi največja nevarnost, kajti gotovo je, da noben duševno prebujen narod ne more trajno prenašati take duhovne sužnosti, v kakršno so uklenili boljševiki vso Rusijo.

(Dalje prihodnjič.)

RAZNO

Kdo ima pravico do hrane? Člani Okrožnega urada imajo pod gotovimi pogoji pravico do hrane. Hranarina je denarna podpora, in sicer znaša dve tretjini zavarovane meze. Pogoj za doseg hrane je sledeči: a) do hrane imajo pravico le zavarovani člani, t. j. le tiste osebe, ki morajo biti po zakonu o zavarovanju delavcev obvezno zavarovane; dalje one, ki so zbolele v 3 ozir. 6 tednih po izstopu iz službe in so bile v letu ozir. dveh letih pred obolenjem zavarovane vsaj 6 ozir. 12 mesecev; dalje pa tudi one osebe, ki prostovoljno nadaljujejo članstvo; b) drug pogoj je: bolezen, združena s pridobitno nesposobnostjo, ki traja nad 3 dni, in v tem primeru gre hrane od dne obolenja, dolga ta nesposobnost traja, toda največ 26 oz. pod gotovimi pogoji 52 tednov. — Bolezen in delanezmožnost ugotavlja zdravnik OUZD. Zoper njegovo ugotovitev je mogoča pritožba na nadpredsedništvu zdravnika in zoper izid tega na zdravniško komisijo.

Rudnik Ivanovo polje pri Varazdinskih Toplicah ustavi. Rudnik je last belgijske družbe in je zaposlenih okoli 200 delavcev.

4500 Jugoslovancev in 15 Čehoslovancev je zaposlenih v tvornici Bat'e v Borovem in v vseh Bat'inih prodajalnicah.

Kmetijsko gibanje, ki je naperjeno proti hajmvercem (Starhemberg), se v Avstriji močno širi. Gibanje podpira baje tudi predsednik republike Miklas.

K Mednarodnemu uradu za delo je baje pripravljen pristopiti sovjetska vlada, če bo ta urad priznal sovjetsko delavsko zakonodajo.

V Romuniji so otvorili jugoslovanske ljudske šole v vseh okrajih zapadne Transilvanije, v katerih je vsaj 20 jugoslovanskih šolobveznih otrok. Kaj pa drugod?

Za zimsko pomoč so letos zbrali v Nemčiji 360. lani pa samo 250 milijonov mark.

Egiptovska vlada je prepovedala egiptovskih delavcem, da bi šli na delo v afriško Eritrejo, ker noče v nobenem oziru po kvaritvi svojih dobrih odnosov z Abesinijo. V Eritrejo je hotelo editi 4000 egipt. delavcev.

Prvo italijansko vojno trolejo (zmagovalno pridobitev) so poslali te dal v Rim. Je to zastava, ki so jo izgubili Abesinci na ozemlju pri Ualuali.

Samo 1 kg cigar narede iz 7 kg tobaka.

6 milijonov vrst žuželk je na vsem svetu.

Lepo presenečenje za vsakega!

Da bi se vsem omogočil sport fotografiranja, je sklenila Kodak Company prodati preko 30.000 aparatov

Kodak Baby-Brownie

po nizki ceni

samo Din 75.-

(Dobi se pri vsakem foto-trgovcu). Format slike te lepe kamere je 4x6,5 cm, dočim kamera sama, ki je elegantna, odlične konstrukcije in preprosta v uporabi, zajamči odlične posnetke vsem, ki uporabljajo Kodak ali Pathe filme.

Dobro se pozna. — Tega ozeblega lahko rešimo samo na ta način, da ga dva primeta, eden mu bo vlival konjak v usta. — Ne, se oglasi prezebli, eden naj me drži, dva mi naj pa vlijata konjak.

V uradu. — Ravnatelj: »Kaj, že tretji prihajate v tem mesecu po predurju? Čemu pa potrebujete toliko denarja?« Uradnik: »Saj ga ne potrebujem jaz, temveč moja žena.« Ravnatelj: »Ali smem vprašati, zakaj?« Uradnik: »Vi že jaz pa ne.«

IVAN ROZINA (preje „Orient“) trgovina barv in lakov, Ljubljana

Velika izbira kemičnih in olnatih barv, školskih, študentskih in umetniških barv. Firnež, laki, steklaški in mizarški klej, šelak, spiriti denat, lučila »Artic«, tuji, pasteje ter aplice vse slikarske in pisarske potrebitine. Velika zaloga vseh vrst vedno svežega materiala. Najnižje cene in najboljša posredstva.

PRODAJALNA TYRŠEVA (DUNAJSKA) CESTA 14 poleg trgovine Schnelder & Verovšek

... gostinca, ... trije nam potujejo, so prišli v vas. Gostilničarka je bila s pijačo nekako preskrbljena, jedilni list pa je bil dokaj reven. No, nekoliko domačih klobas je bilo še v hiši, a trajalo je precej dolgo in niso prišle na mizo. — Konec stopi eden izmed gostov v kuhinjo pogledat, kaj je s klobasami. Gostilničarka odkrije na ognjišču lonce, v katerem so se klobase kuhale med otroškim — perilom, in pravi: Druge vode niso imela pri roki in sem si mislila, da bodo gospodje itak sneli kožo s klobas!

... Rozina in prava. — Resnik, ... gospodu ... denik, so vas moji Jesenski soneti močno ganili? Ali ste slišali padati listje?« — Da, slišal sem padati vaše jesenske liste v — koš.

Reklama. — V lekarni je v izloženem oknu plakat priporočal sredstvo za utrjevanje živcev. Pred kratkim je imela lekarna nočno službo in je to naznanila kakor običajno s posebnim tablo v istem oknu. Tabla je prišla nad lepak tako nerodno, da si bral: Nočjo nočna služba. In takoj spodaj: Se dobro obnaša kot sredstvo za utrjevanje živcev.

Za Veliko noč

390.- 490.- 90.- 170.- 390.- 110.- 290.- 290.-

Priroda se obnavlja - - - - obnovite se tudi Vi!

TIVAR OBLEKE

DROBTINE

Uslišana prošnja. — Pismo nečaka stricu: Dragi stric! Prav lepo te prosim, pošlji mi 50 dolarjev. Pismo pošiljam po postreščku, ki bo čakal na odgovor. Ko bi ti vedel, koliko sem trpel, preden sem se odločil odpisati pismo, bi se me gotovo usmili. Ljubeči Te nečak. — Ko sem to napisal, sem se čutil tako osramočenega, da sem tekel za postreščkom, da vzamem pismo nazaj in ga uničim. Zalibog nisem ga več dohitel. Dal Bog, da ne bi pismo nikdar prišlo v Tvoje roke! — Stric je odgovoril kratko: Dragi nečak! Bodi hraber in ne sramuj se več. Tvoja želja je uslišana. Pismo se je izgubilo.

Sadovnjak v sobi. Zanimiva poteza japonske vrtnice je gojitev pritlikavih dreves. Prvotno je veljalo le za smreke in jelke. Sebe zadnje čase so se lotili tudi sadnih dreves, kar jim je imenitno uspelo. Pri smrečkah so delali tako, da so stalno prerezali korenine in vejice, da bi na ta način zabranili preveliko izhlapevanje. Pri pritlikavih sadnih drevesih pa je stvar bolj nerodna. Če hočejo na pr. vzgojiti breskovo drevec, je najbolje, da ga zasadijo na jesen. Spomlad je požene mladice s popli, leto kasneje zacvete. Šele tretje leto na ga presadijo v lonec. Tu pa se začne prava kultura: nasprijet zvežajo s tenko žico korenine pri zemlji, in sicer zato, da ne bi drevesce preveč hrane sprejemalo in raslo; nato privežejo one vejice s pregostimi listi, da bi preprečili preveliko izhlapevanje, ki gre iz listov. Drevesni pritlikavci smejo samo toliko hrane dobivati, da si ohranijo življenje, ne več, sicer bi rasli v širino in višino.

Nenavadna ura. V Haagu na Nizozemskem so postavili prav čudno javno uro, ki nima številnice. V oknu podobnem okvirju, ki je razdeljen na polovico, je odločena ena polovica za ure, druga za minute. Na levem predelu, kjer je številka za ure, se spremeni številka vsako uro, v desnem predelu, kjer številka kaže minute, pa vsako minuto.

Morska kača. Pred kratkim je dospel v Neapoli mali angleški tovorni parnik Slanther. Njegov lastnik in kapitan Bossum se je takoj zglasil v živalskem vrtu in je bil ogorčen, ker ni mogel prodati žive morske kače. Ujel jo je neke blizu Jave. Kača je skoraj dva metra dolga, ima plavuti, sicer pa izgleda prav tako, kakor vsak drug žd. Privabila mu je dosti radovednežev, a kupca, ki bi pristal na zahtevano pretirano visoko ceno, ne najde! To je res obupno! Je vzdihoval kapitan. Koliko časa sem zamudil s to kačo. Vsi jo hočejo videti, a nihče je ne kupi. Mislim, da sem z njo našel premoženje, sedaj pa ni nič. Koliko časa so se pripravili znanstveniki, ali ni morska kača samo pravljica. A zdaj, ko sem jo vjel in živo pripeljal v Evropo, se zdi predraga vsakemu muzeju.

Ura brez kolesja. Kaj vsega ne iznajdejo na svetu. Človeku niti na misel ne pride, s kom se ljudje pečajo. Nedavno so listi poročali, da se je posrečilo nekemu inženierju izumiti uro brez kolesja. To uro poganja čelvero vrtečih se magnetnih plošč. Ena teh plošč se zavrti enkrat v sekundi, druga enkrat v minuti, tretja enkrat vsako uro, četrta pa zavrti kazalec za ure dvakrat v 24 urah.

Krize do konca

ko bodo domači denarni zavodi mogli zopet dajati

nova posojila iz novih vlog

Zaupajte Vaš denar

Mestni hranilnici Ljubljanski,

ki izplačuje nove vloge, vložene po 1. 1933, neomejeno ter jih obrestuje po 4-5%

Vloge nad Din 400.000.000
Rezerve Din 14.600.000

Poizkusite ta 3-dnevni recept za lepoto

Kadar se na filmskem platnu pojavi lice zake lepe filmske zvezde, tedaj ste lahko prepričani, da zapeljiva lepota njene polti ni golo naključje. Njena skrivnost je lahko tudi Vaša. Vaša koža lahko postane prav tako divna kakor je njena in to v času komaj 3 dni. Nova krema Tokalon, bele barve (ni mastna), vsebuje gotove dragocene sestavine, med katerimi je tudi sveže pometa smetana in olivno olje. Če uporabljate to kremo enkrat ali dvakrat dnevno, bo dobila Vaša koža novo svežost. Krema Tokalon osvežuje in beli kožo ter hitreje kakor vsako drugo sredstvo odstranjuje razširjene znojnice, zajedalce, raskavosti in vse druge kožne napake. Varuje pa tudi pred nesnago in prahom, osvežuje in čisti kožo ter je tako najboljša podloga za puder. Poizkusite ta enostavni recept še danes in brez skrbi boste lahko primerjali svojo polt s poltjo filmskih zvezd.

BREZPLACNI VZOREC: Vsak čitatelj tega lista more dobiti zelo okusno kaseto s kremo Tokalon (rožne ali bele barve) ter puder Tokalon različnih nijans. Pošljite Din 5.— v poštinih znamkah za poštino, omot in druge stroške na naslov: Hinko Mayer i drug. Odio 21-C, Zagreb, Praška ul. 6.

Fige, slive in rozine za žganjekuho,

oddaja po najnižji ceni trvdka

IVAN JELAČIN, Ljubljana Emonska c. 8.

n Slomškov zavod za eistereiincev sprejema za prvi gimn. razred iz dobrih krščanskih družin nadarjene gojenke, ki imajo veselje za duhovski in redovni poklic, za liturgično življenje v duhu sv. Benedikta ter za namene A. C. M. Sprejemajo se tudi marljivi in globokoverni dijaki iz drugih razredov srednjih šol. Prošnje, spričevala in kratki list naj se pošljejo najpozneje do 15. maja na naslov: Vodstvo Slomškovega zavoda O. Cist. v Ljubljani, Poljanska cesta 6. Prošnji naj se prične znanke za odgovor.

Prehlec. Podpisana Stempihar Antonija, Lipice obložite, da mi je Demšar Pavel, posestnikov stia iz Zadobja št. 4 ukradel denar, in se mu zahtevam, da je odstopil od kazenskega postopanja. Stempihar Antonija.

V VSAKO HIŠO »DOMOLJUBA«

Tudi za Vas

bode koristno, če se vsedete in pišete še danes Trg. domu Stermecki po polnoma nove vzorce sukna kamgarna, ševjola, meltona in hlačevine za moške obleke, ter se prepričate o ogromni izbiri in o zelo znižanih cenah.

TRGOVSKI DOM
Stermecki
TONARNA - PERILA - TI - OBLEK.

Celje št. 19.

Vzorci in ilustrirani cenik zastoni

Prosveta
(Sostro)

Preteklo nedeljo se je vršil v Prosvetnem domu ob precejšnji udeležbi lepo uspel prosvetni večer. Posebno nam je ugajal kvartet s Hrušice, zborna deklamacija in »Čačica kave«. Na Veliko nedeljo ob 3 in 8 uprizorijo lepo in zanimivo drama v 10 slikah: »Župnik iz cvetočega vinograda«. Rezervirajte vstopnice!

Znala si je pomagati. — Neka ženska si je v drugi državi nakupila nekoliko metrov blaga. Da bi ga spravila brez carine preko meje, si ga je ovila okoli telesa. A baš ko je hotela mimo carinarnice, se ji je ovoj spustil, videti je bilo, da bo zdrsela na tla in da pojde ves zvito izmisleni načrt po vodi. Toda ženska ni bila od muh. Sedla je kratkoma na tla in pričela na ves glas jadicovati, naj jo spravijo v kako hišo. Cariniki so menili, da je pred porodom in so jo na vozu res odpeljali domov.

Sluga obiskovalcu: Obžalujem gospod, gospod ravnatelj je na zelo važni seji in če nimate prav posebno važne novice, ga ne smem zbuditi!

Bolni na pljučih!

Tisoči že ozdravljeni!

Zahtevajte takoj knjigo o moji

novi umetnosti prehranjevanja ki je že marsikoga rešila. Ona mene poleg vsakega načina življenja pomaga, da se bolezen hitro premaga. Nežno kmojenje in kadej prenehanje, teža telesa se zviša ter po popolnemu ponovoma bolanost preneha.

Resni možje

ozdravilne vede potrjujejo prednost te moje metode in jo radi priporočajo. Odmreje začnete s mojim načinom prehranjevanja tem boljše.

Popolnoma zastani in pošlino prosto dobite mojo knjigo, in katere boste črpali mnogo koristnega.

PIŠITE TAKOJ

zaštevajo tudi dopisnice, na naslov:
Zbirnica za pošto:

GEORG FUSCHER - Berlin-Neuhölln
RINGBAHNSTRASSE 24, Abl. 488.

Mali oglasnik

Vaška drobna vrstica ali ope prostor velja za enkrat Din 5. Naročniki »Domoljuba« plačajo samo polovico, ako kupujejo kmetijske po trehšice ali prodajajo svoje prideleke ali iščejo poslov oziroma obrtniki pomočnikov ali vajencev in narobe.

...poliša obleke,

hlače, perilo itd. kupite zelo ugodno pri Preskerju. Sv. Petra c. 14. Ljubljana.

Kravo, dobro mleka-
Vižmarje 12.

Vajenka za čevljarsko
šeparico
sprejem. — Ponudbe
upravi Domoljuba pod
šifro »Dobra vzgoja«
št. 4321.

Sprejem krojaškega
vajenca in
pomočnika. — Štefan
Čučič, krojač, Krani,
Kokrški breg 6.

Prodajam 1 kravo in
1 telet. —
Avgust Sušnik. Škofja
Loka, Novo prečm. 6.

Posnemalnike, brzo-

parilnike dobite na
obročna od-
plačila pri »Tehna«,
Ljubljana, Mestni trg 25
Sprejemno potnike!

Deklo vajeno reje pra-
šičev sprejem.
Ljubljana, Smartinska
cesta 26.

Jermena, pasovi, go-
nilna jer-
mena iz prvovrstnega
usnja (z garancijo) in
gasilske pasove imam
v zalogi po najnižjih
cenah. — Franc Požar,
jermenar, Dravle 66,
p. št. Vid n. Ljubljano.

Kmetčki mlin na stalni
vodji,
vzajem v najem. —
Naslov pove uprava
»Domoljuba« št. 4039.

Preselitev prodajalne čevljev

pri POLLAKU, Tyrševa (Danajška) cesta št. 23

v Kolodvorsko ulico 11

Pri tej priliki se prodajajo čevlji z izrednimi popusti:

otroški . . . od Din 16.—, 30.—, 50.—
ženski . . . od Din 50.—, 80.—, 90.—
moški . . . od Din 90.—, 110.—, 115.—

Razsortirani čevlji po dogovoru

Prodajalna čevljev pri Pollaku »Triumph« d. z. o. z.
sedaj **Kolodvorska ulica 11 — Ljubljana**

n Vič. Da omogoči poset predstave tudi bližnjim okoličinam priredi »Ljudski oder« Vič na veliko nedeljo ob treh in ob osmih zvečer v Društvenem domu na Glincah Gregorinovo pasijonsko igro »V času obiskanja«. Dosedaj so bile predvajane že štiri dobro obiskane predstave, kar je znak, da je delo res dobro podano. Vstopnina je zelo nizka in priporočamo obisk.

Za žganjekuho

hranje. fige, rozine in slive oddaja po ugodnih cenah
FRAN POBACNIK d. z. o. z., Ljubljana, Tyrševa cesta 33.

Javna skladišča (Balkan)

**Za
Veliko noč
čevlje**

Rota

45.-

Vel. 9-11½

59.-

Vel. 9-11½

79.-

59.-

99.-

79.-

99.-

Rota